XI. évfolyam, 29. szám
1955. július 21.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

GYŰLIK A GABONA!

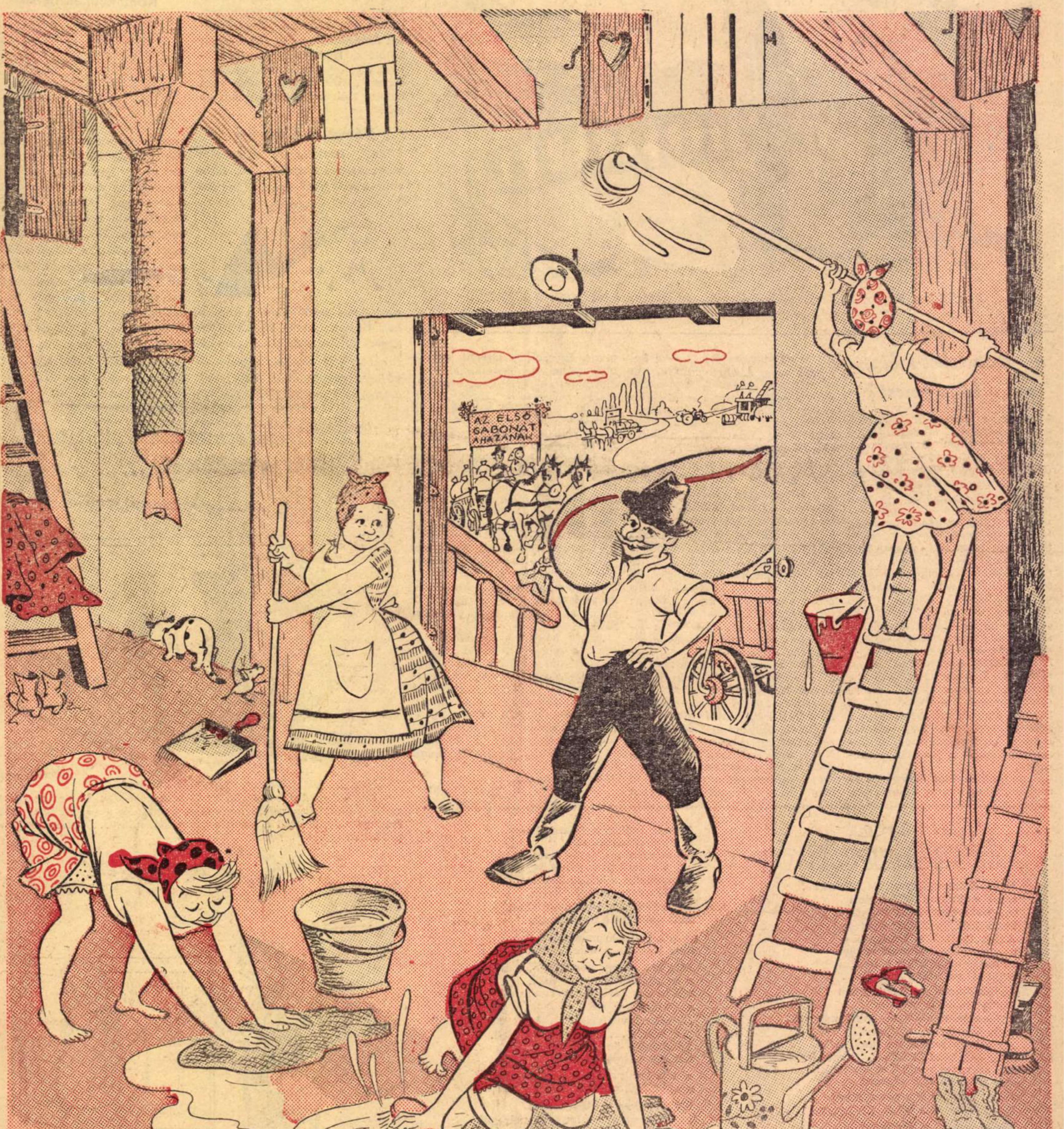
AZ ELSŐ GABONÁT A HAZÁNAK
Gis

(Szegő Gizi rajza)

— Lányok! Kitakarítottatok?... Mert mi már betakarítottunk!

Genfben

Genf városa tűzijátékkal ünnepli a négyhatalmi értekezlet vendégeit.

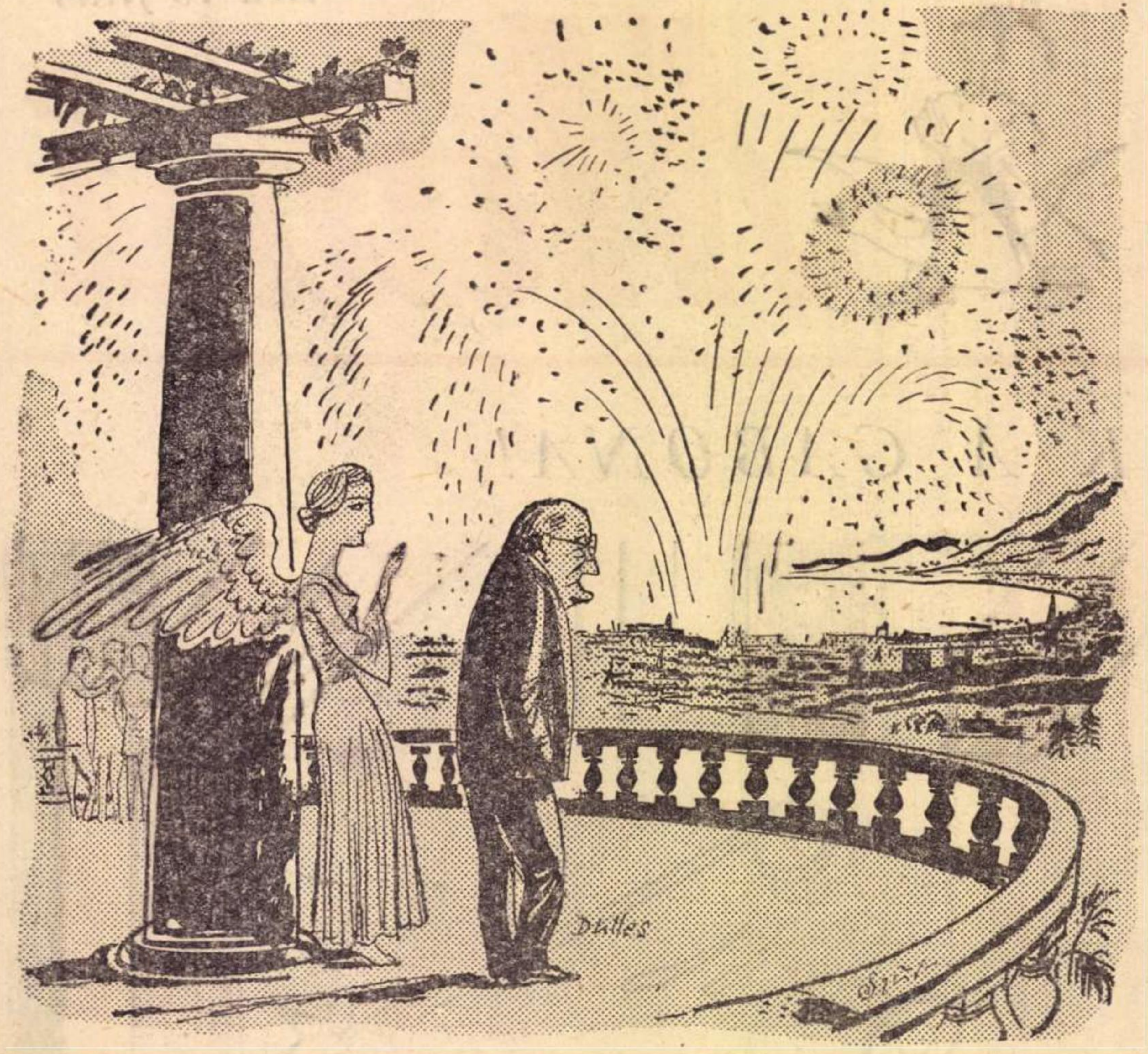

Pax: Lássa be Mr. Dulles, szebb dolog egy tűzijáték, mint játék a tűzzel…

(Szür Szabó József rajza.)

— Nem lehet kibírni azt a húsz percet?

kérdezte a kalauznő a trolin, amikor hápogva mutogattam a lezárt ablakokra s kissé hörögve, de udvariasan aziránt érdeklődtem, hogy miért nem engedélyez egy kis levegőt a nagyérdemű közönségnek. Ájulatos meleg volt éppen s a trolin — mint az köztudomású — az ajtók is légmentesen záródnak. Bizonyos aggodalommal tekintettem ama nagyjelentőségű kísérlet elé, mely hivatva volt eldönteni a régen vitatott kérdést: elképzelhető-e emberi élet levegő nélkül. Világosan láttam a kísérlet elvi alapját: ha az utasok a végállomáson még élnek, akkor azokon a bolygókon is lehet a miénkhez hasonló élet, amelyeknek nincs légkörük. S, hogy az olvasó ne idegeskedjék feleslegesen, sietve előrebocsátom: a trolin végzett kísérlet alapján feltehető, hogy a Saturnuson is van élet, de ez esetben kétségtelen, hogy a saturnusbeliekről is csurog a verejték.

A fontos kísérletet egyébként — mely ilyenkor nyáron számos trolin és autóbuszon folyik — a kalauznő nagy eréllyel vezette. Azt a néhány bágyadt tiltakozást, amely egyik-másik kishitű utas részéről elhangzott, fölényesen verte vissza, újra és újra megkérdezvén: „Nem lehet kibírni azt a húsz percet?“

Aktatáskámban még találtam egy falásnyi oxigént. Mohón kiszívtam, aztán ülésemen hanyattdőlve igazat adtam a kalauznőnek. Ki lehet bírni azt a húsz percet, azt a húsz percet fejjel lefelé lógva a fogantyún is ki lehet bírni, guggolva is ki lehet bírni azt a húsz percet, talán még víz alatt is ki lehet bírni azt a húsz percet, ha a kalauz elég erélyes. De amikor az egyik megállónál kinyílt az ajtó s a beáramlott levegőből nekem is jutott egy szippantásnyi, eszméletre térve mégis megkérdeztem: „Mért nem nyit ablakot, drága kalauz elvtársnő?“ A válasz meglepett: az üveget a munkaideje után kell visszakurbliznia, s nem hajlandó negyedórát tölteni ezzel. „Hát azt a negyedórát nem fizeti meg a vállalat?“ — kérdeztem, s azt vártam, hogy meg fogja bélyegezni a vállalatot a meg nem fizetett negyedóra miatt. Ez esetben ugyanis enyhítette volna szenvedéseimet a tudat, hogy én is, ő is, a vállalat szűkmarkúságának vagyunk áldozatai s verejtékcseppeinket a bürokrácia elleni harc mezején hullajtjuk. A kalauznő azonban így felelt: „Nem bolond a vállalat, hogy fizesse!“ Ebből kiderült, hogy ő nem az utasokkal szolidáris, hanem a vállalattal, s nagyon helyesli, hogy az utas izzad, mint egy ló, ha ezzel — bárha szerény mértékben is —, de csökkenteni tudja a béralapot. Még fel akartam ajánlani, hogy esténként hajlandó vagyok megjelenni a remizben s jelőrácskát kurblizok társadalmi munkában, de eszméletemet elvesztettem s csak a végállomáson találtam meg.

„Mehr Licht!“ — mondta Goethe a halála előtt, „mehr Luft!“ — sóhajtom majd én egy negyvenfokos nyári alkonyaton, amikor majd valamelyik trolibusz légüres terében az utolsót rúgom, szeretteim és tisztelőim legnagyobb bánatára. De azt már most megkövetelem, hogy a Fővárosi Villamosvasút a saját halottjának tekintsen.

Mert az leszek.

Tabi László

Történet a JÁTSZÓ-UTCÁRÓL

Nagy öröm csöppent az utcánkba,
mert a Tanács intézkedett
és „játék-utca”-ként lezárta,
hadd örüljön a sok gyerek.
Azóta tombol a hangorkán,
a sok roller versenyt zörög:
és ahogy csak kifér a torkán
üvölt a sok édes kölyök…
De Szedlacsek a tizenegyben
korán feküdne este le:
s mert jóval idősebb, mint negyven,
csak izgatja e vad zene.
Az erkély szélén így kodácsol:
„Hé, kölykök! Halló!… Csend legyen!
Én egész nap aktákat gyártok:
este pihenés kell nekem!
Mars innét, adta pereputtya!
Majd nem lesz itten játék-utca!“
Végigtalpalja a Tanácsot,
beadványt gyárt és gyűjt tanút,
szerez tíz aggszűzet, kik már most
„mamu“-nak ejtik a hamut…
Megmozgat havert, rokonságot,
lázít, dühöng, panaszkodik:
a zsebében bizonyítványok
hatóságik és orvosik.
Már csupa irat minden cucca:
hogy mily átok egy játék-utca!…

Immár kellőkép felszerelve
a Főilletékesnél áll,
s a Hivatalnak ez az elve:
„A dolgozóknak csend dukál!“
Kimondatja a végső áment,
a játék-utca szűnjön meg:
az intézkedés hamar átment,
mert kisürgette Szedlacsek.

(A sok kis srác menekül futva,
nem játék-utca már az utca.)

Alig telt el egy pár hónap, már
s az aktát régen por fedé,
midőn egy túl jól ismert arc áll
a Főilletékes elé.
„Szedlacsek elvtárs!… Most mit óhajt?“
„Ó, kérem… csak egy bagatell.
Hisz tudja ön, hogy a közóhajt
mindig teljesíteni kell:

a lakóknak több öröm jut, ha
megint lesz nálunk játék-utca!“

Mérges lesz a Főilletékes.
asztalra csap: — „No, ez már sok!
A szekaturából elég lesz:
most más az érv és más az ok?!…“ —
Szedlacsek elvtárs nagy zavarban
szemét a földre süti le
és szól szerényen, félve, halkan:
„Önnek is van tán picinye…

…mi babát várunk… és hát tudja,
ha jár majd: kell egy játék-utca!…“

Bedő István

Külföldi Szemle

A házasságok az égben köttetnek

Sokak szerint az élet a legjobb drámaíró, a legjobb regényíró, stb. Sajnos, az élet nem mindig választékos a fordulatok kiszelésében. Mint a „Daily Herald” írja, egy Mrs. Grace nevű asszonynak meghalt a férje. A kegyeletes érzésű asszonyka szorgalmasan kijárt a temetőbe, s ott megismerkedett egy sírásóval. Megtetszettek egymásnak, majd házasságot kötöttek. Házasságuk egyik előnyét így fogalmazta meg az asszony: „Most már legalább nem nekem kell rendbentartanom a sírt.”

Vámpírok kalandjai

Maga Drakula is megnyalta volna hegyes körmeit, ha látta volna a New York-i parkokban garázdálkodó serdületlen vámpírokat.

Három fiatal, 14—15 éves gyerekről van szó, akik vámpírruhában terrorizálják a padonalvó öreg csavargókat, ijesztgetik és megkorbácsolják őket. Később vérszemet kaptak és megöltek egy öreg négert, pontosan olyan körülmények között, ahogyan azt a rémképeskönyvekben (comic) olvasták. A bíróságot érdekelte, honnan vettek vámpír-ruhát és korbácsot. Kiderült, hogy a comic-könyvkiadók vámpírruhák és korbácsok kikölcsönzésével is foglalkoznak, azonfelül, hogy minden kiadványuk kimerítő használati utasítás a legkülönbözőbb gyilkosságokhoz.

Ilyen a legkorszerűbb amerikai jelmezkölcsönző.

Kommünikék harca

Befejeződött a NATO nagy atombombagyakorlata Nyugat-Németország fölött. A feltevés szerint nem kevesebb, mint 335 atombombát dobtak le, Nyugat-Németország lakosai tehát egy cseppet sem szűkölködtek atombombákban. A „New York Times” aggodalmas hangú cikkben panaszkodott, hogy a gyakorlat hadijelentések összecsapásával végződött. Mindegyik fél a másik megsemmisítését jelentette. Külön kínos feltűnést keltett az a fordulat, hogy az egyik főhadiszállás, amely a döntnökök szerint teljesen elpusztult, győztes hadijelentést adott ki.

A Selyemtermeltető Vállalatnál hallottuk…

Az eperfa panasza

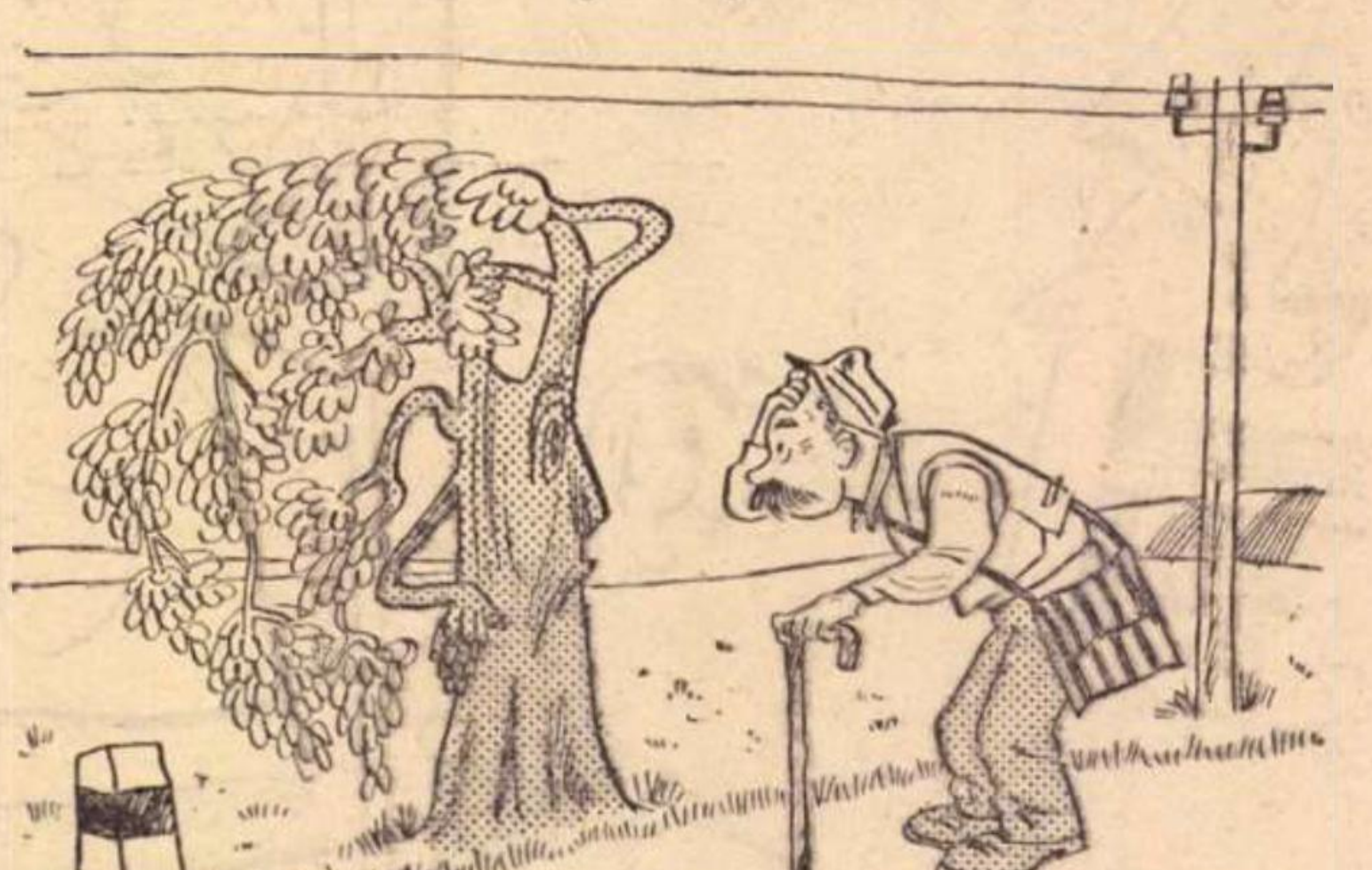

Mezőőr: Mit jelentsen ez, eperfa kartárs?

Eperfa: Megmondom: ha az út felé lombozok, lenyes az Útfenntartó Vállalat, ha befelé lombozok, lenyesnek a gazdák, ha felfelé lombozok, lenyeseget a posta a vezetékek miatt… Gondoltam, megpróbálom így.

Irigy szomszéd

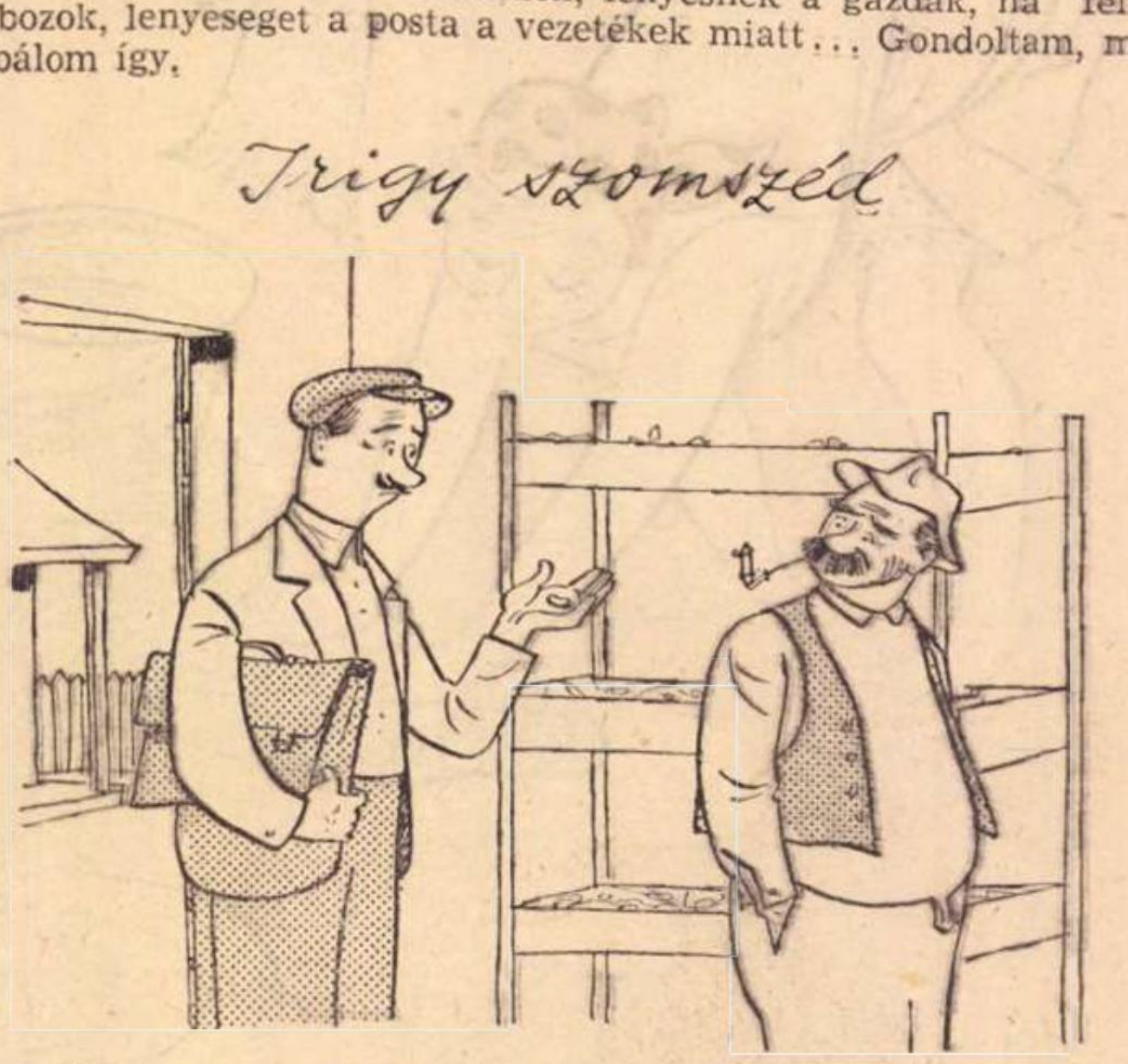

— Nézze, a maga gubói milyen kicsinyek, a szomszédjánál pedig mekkorák vannak!

— Ja, az egy szerencsés ember!

— Dehogy szerencsés — szorgalmas!

— Hát az nem szerencse, ha valaki szorgalmas?

(Gerő Sándor rajzai)

ÉLŐ FALIÚJSÁG

Veronka abban hasonlított a vállalat faliújságjához, hogy ő is csak egyetlen példányban jelent meg. De micsoda példányban! A faliújságot kevesen olvasták, igaz, hogy unalmas híreket terjesztett és félévenként csak egyszer változtatta a szövegét. Veronka szövege változatos volt, terjedelme szűnni nem akaró. Veronka mindig csak beszélt, beszélt, beszélt... Ezek után tragikusan téved, aki azt hiszi, hogy Veronka valami fecsegő vén mámi volt, aki a bőbeszédűségben élte ki azokat az örömöket, amelyekkel az élet adósa maradt. Veronka vonzó, fiatal nő volt, alapjában véve semmi kifogás nem merült fel ellene, legfeljebb, hogy a fecsegésben túlteljesítette a normát.

Értekezleten, röpgyűlésen, szemináriumon rettegtek Veronkától. Ha ő megjelent, mindenki elkéste a vacsorát, a színházat, az esti programot. Felszólalt napirend előtt, napirend után, belekapcsolódott az előtte szóló beszédébe, belevágott az előadó szavába, és ha már kifogyott a szóból, hosszú idézeteket olvasott fel.

Miután a vállalatnál átlag csak délutánonként tartottak értekezletet, Veronka a délelőttöt, úgynevezett maszek-felszólalásokkal töltötte. Sokszor megfordult a büfében, bekukkantott a szobákba, bőven kiülte az ebédidőt az étteremben és mindenütt beszélt, beszélt, beszélt.

Veronka mindenkinél jobban tudta a személyi változásokat, ismerte a hymenhíreket, otthonos volt a válások, születések és szakítások berkeiben. Nem kímélt fáradságot, ha arról volt szó, hogy kartársairól bizalmas értesüléseket szerezzen. Önként jelentkezett beteglátogatónak, minden gyengélkedőt számtalanszor felkeresett és másnap lelkendezve számolt be tapasztalatairól.

— Na, hogy van Egeresiné? — kérdezték tőle.

Összecsapta a kezét:

— Ha látnátok, micsoda rendetlenség van a konyhájában!

Egyszer aztán furcsa dolog történt: maga a beteglátogató betegedett meg. Veronkát magas láz támadta meg, az orvos kórházba küldte, ahol rohammunkában kivették a manduláját.

Másnap a látogatási órák alatt hatalmas tömeg ostromolta meg Veronka betegszobáját. Olyan nagy számmal érkeztek a kartársak, hogy a folyosón sorba kellett őket állítani, és csak hármasával engedték be őket a beteghez.

Hét óra előtt érkezett meg a vállalat igazgatója. Még sokan várakoztak, de a lojalitás győzött, őt azonnal a betegszoba ajtajához vezették. Csodálkozva mondotta a soron sorraváróknak:

— Milyen szép megmozdulás! Micsoda kiforrott kollégialitás! Őszintén megmondom, nem is értem, hogy ennyien zarándokoltak ide Veronkát meglátogatni...

A kis Boros, aki szókimondásáról volt nevezetes a vállalatnál, az igazgatóhoz hajolt és a fülébe súgta:

— Dehogy is nem érti! Igazgató elvtárs is pontosan azért jött, amiért mi. Élvezni akarjuk azt a soha vissza nem térő alkalmat, hogy Veronka két napig nem nyithatja ki a száját...

Stella Adorján

Egy kissé elkésett...

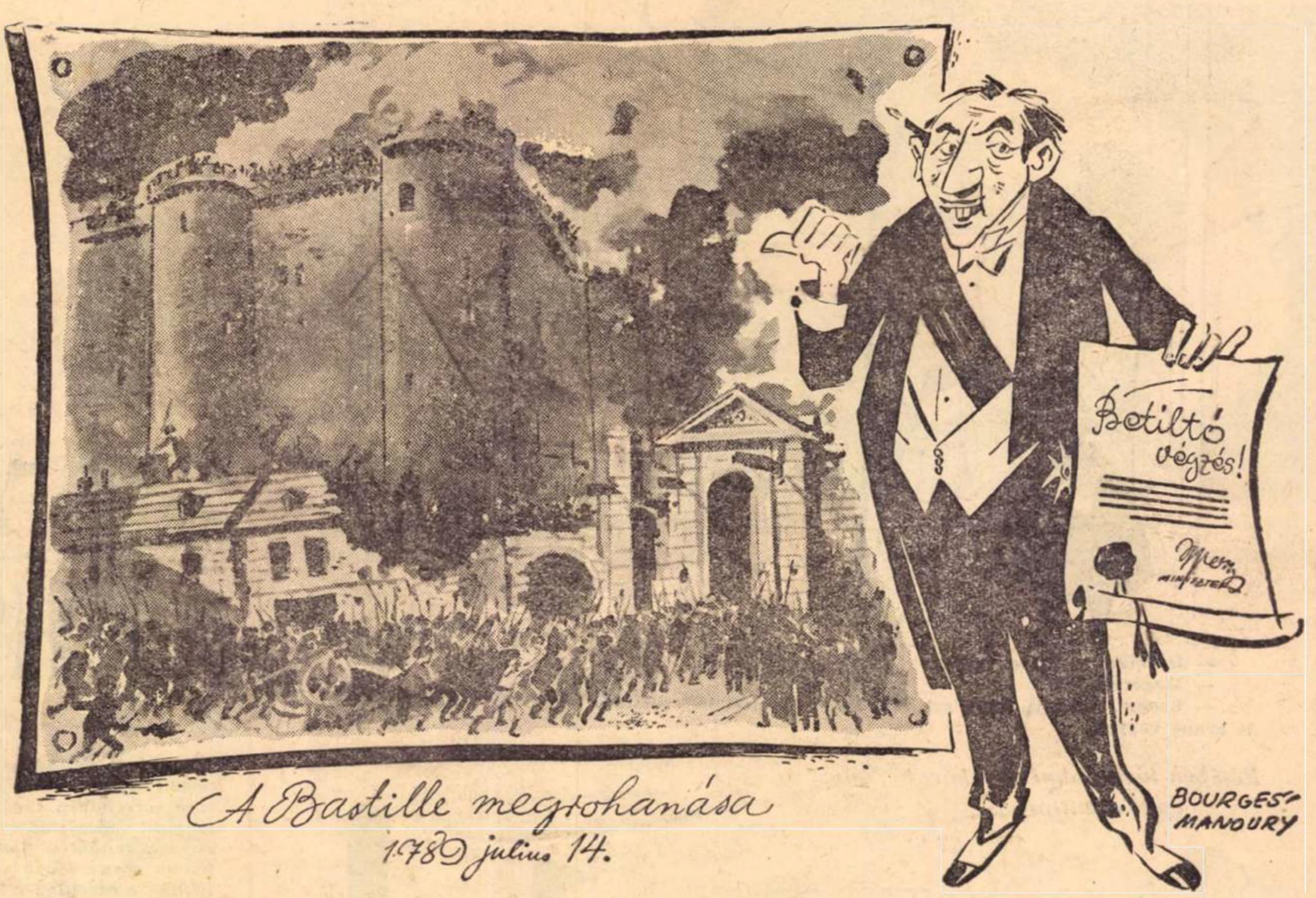

A francia belügyminiszter: Ez sem történik meg, ha én akkor élek...

(Toncz Tibor rajza)

Fontos munka!

Tréfa

Szín: Gyár műhely. Szereplők: Az újságíró, Menyus bácsi és az üzemvezető.

ÚJSÁGÍRÓ: Megy a munka, szaktárs?

MENYUS BÁCSI (egykedvűen): Hát megy, megyeget...

ÚJSÁGÍRÓ: Nagyszerű! ... Ha szabad kérdeznem, hogy hívják a szaktársat?

MENYUS BÁCSI: Engem? Engem Fazekas Menyhértnek...

ÚJSÁGÍRÓ: Nagyszerű! De nem tartom fel, kedves Menyus bácsi?

MENYUS BÁCSI: Hááát...

ÚJSÁGÍRÓ: Hát akkor nem mondaná meg, drága Menyus bácsi, most min dolgozik? Mi ez az izé? Dugattyú?

MENYUS BÁCSI: Motor az kérem, motorkerékpárba való... Most állítom össze...

ÚJSÁGÍRÓ (áhítattal): Csak úgy fejből?

MENYUS BÁCSI (szerényen): Csak úgy...

ÚJSÁGÍRÓ: Ez igazán nagyszerű! Aztán mondja, aranyos Menyus bácsi, minden alkatrészt megkap a motorhoz?

MENYUS BÁCSI: Mindent, amennyi csak kell... Az üzemvezető kartárs gondoskodott róla...

ÚJSÁGÍRÓ: Szóval nincs semmi fennakadás?

MENYUS BÁCSI: Még csak az kéne!

ÚJSÁGÍRÓ: Na és hogy állunk a selejttel?

MENYUS BÁCSI: Kapnék én az üzemvezető kartárstól, ha selejtet csinálnék... A motornak menni kell kérem, nincs mese...

ÚJSÁGÍRÓ: Nagyszerű!

MENYUS BÁCSI: Nemrégiben a főmérnök elvtárs járt itt lenn nálam, személyesen ellenőrizte a munkát és tanácsokat is adott.

ÚJSÁGÍRÓ (magában motyog): A műszaki értelmiség és a munkásosztály összefonódása...

MENYUS BÁCSI: Mit tetszett mondani?

ÚJSÁGÍRÓ: Semmit, semmit... No, drága, aranyos Menyus bácsi, most búcsúznom kell magától... Adja a kezét!

MENYUS BÁCSI: (húzódozva): Olajos!

ÚJSÁGÍRÓ: Történelmi időket élünk, Menyus bácsi... Mit számít egy kis olajfolt... (Integetve kimegy és azt kiabálja): Csak így tovább, csak így tovább!

MENYUS BÁCSI: (vállat von, aztán a munkája fölé hajol).

ÜZEMVEZETŐ (odamegy hozzá): Mi az, Menyus, még mindig ezzel piszmogsz?

MENYUS BÁCSI (dohogva): Mindjárt készen vagyok...

ÜZEMVEZETŐ: Siess komám, a főmérnök már nagyon várja a motorját... Délután kirándul a menyasszonyával!

(mikes)

Nehéz kérdés Amerikában

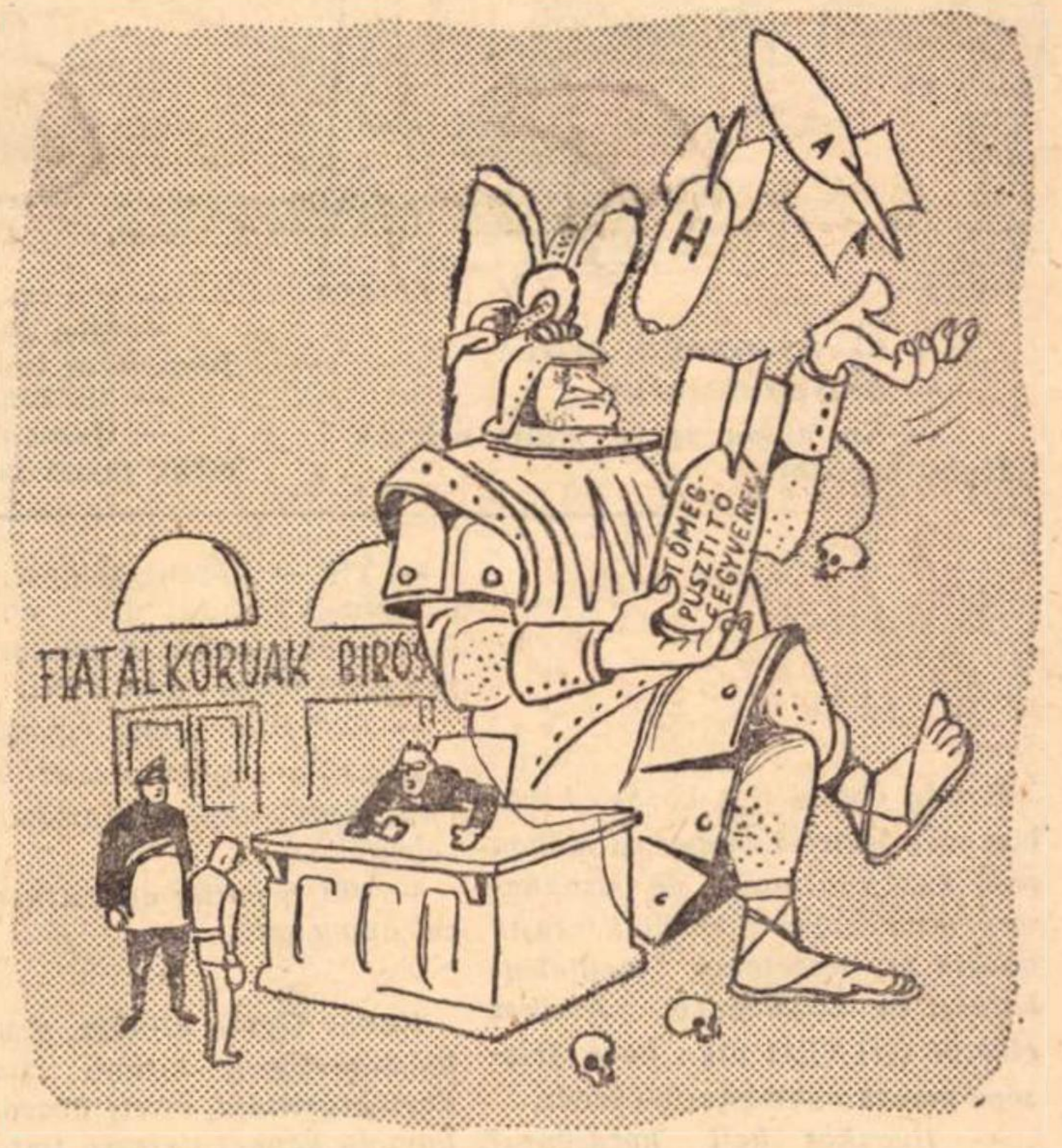

Bíró: Mi az oka annak, hogy ennyire olcsónak tekinti az emberi életet?

(Fred Wright rajza a newyorki National Guardianból.)

A szénbányászat túlteljesítette júniusi tervét

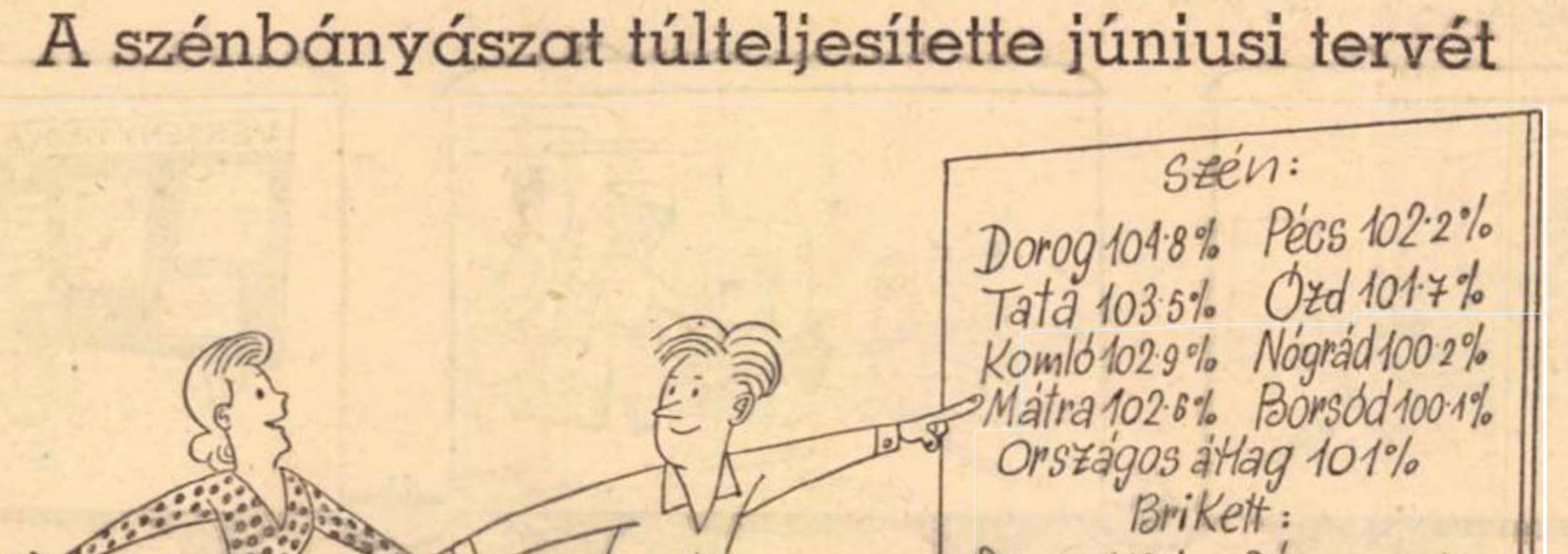

— Gyere, ez mindkettőnket érdekel, engem, mint kohászt, téged, mint háziasszonyt!

Meglepetés

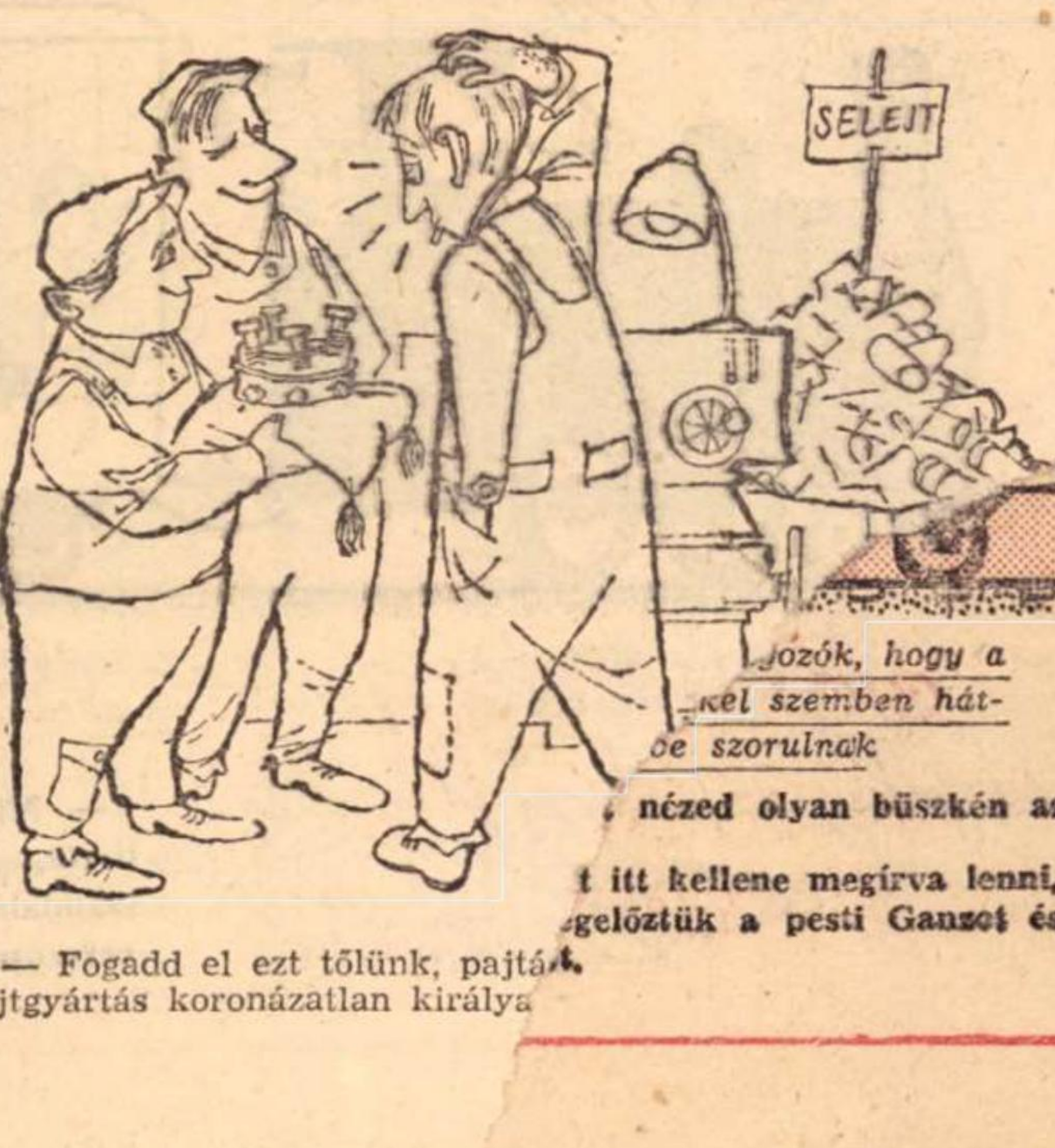

— Fogadd el ezt tőlünk, pajtá
selejtgyártás koronázatlan királya

józók, hogy a
kel szemben hát-
be szorulnak
nézed olyan büszkén az
t itt kellene megírva lenni,
gelőztük a pesti Ganzot és

Látogatás Agostyánban

Jogos büszkeség

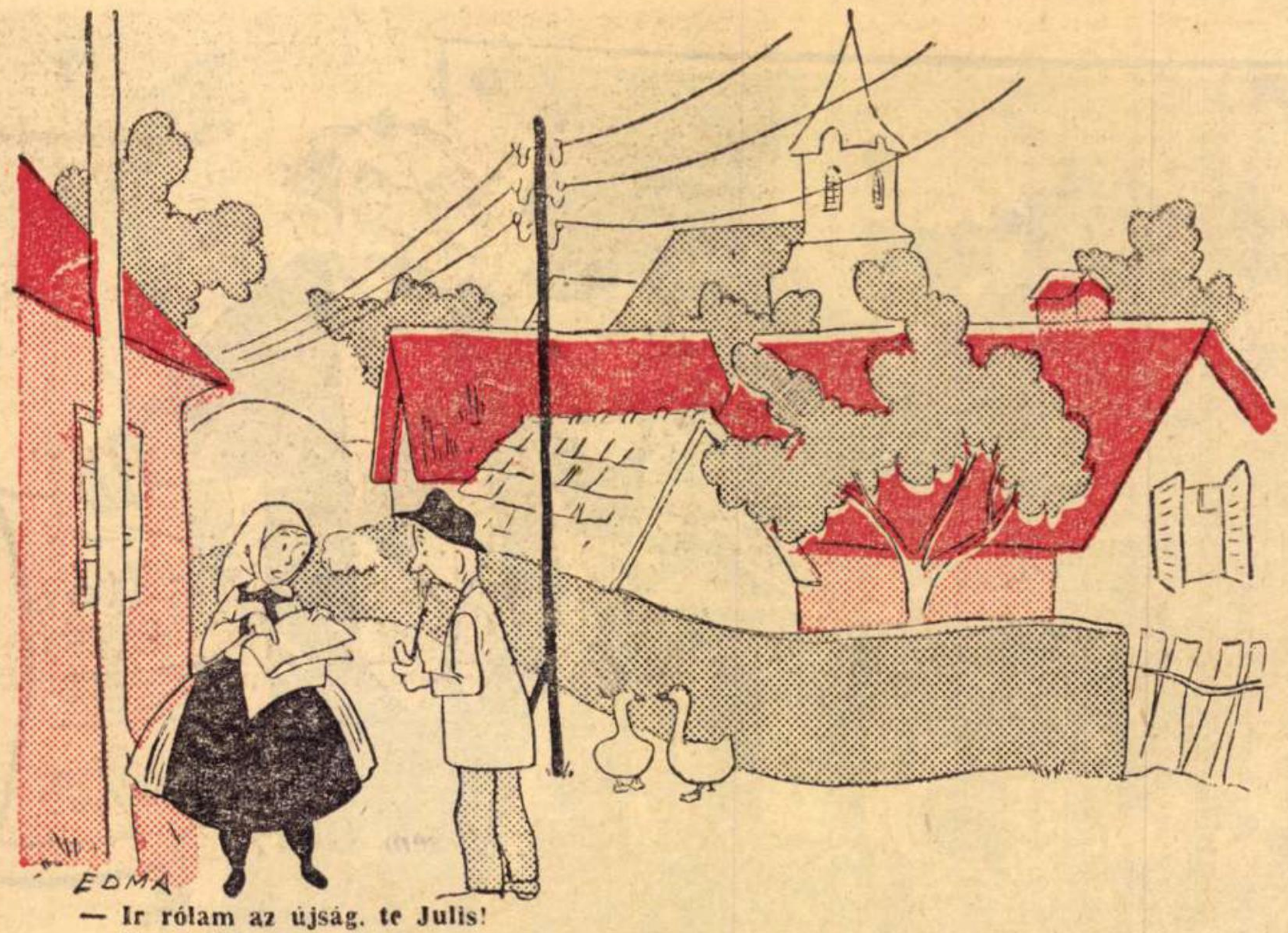

— Ir rólam az újság, te Julis!

— Magáról?

— Bizony. Azt irja, hogy sok falu határidő előtt teljesitette a félévi sertésbeadást. Ebben én is benne vagyok.

Részben társadalmi munkával épül a kultúrház

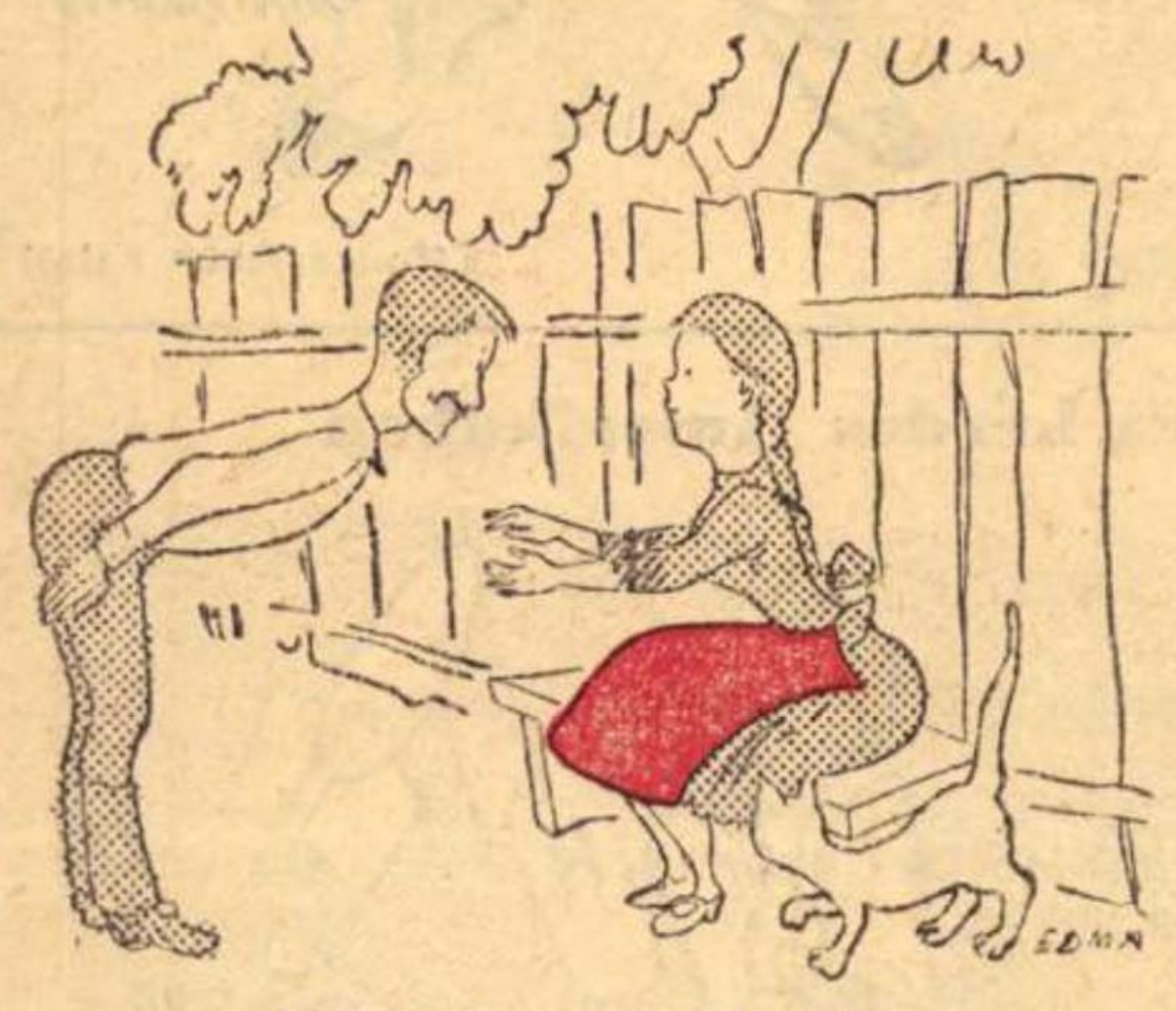

— Akarsz táncolni, Maris?

— Hogyne akarnék!

— No, akkor gyere, segits nekünk téglát hordani!

A gyerek közbeszól

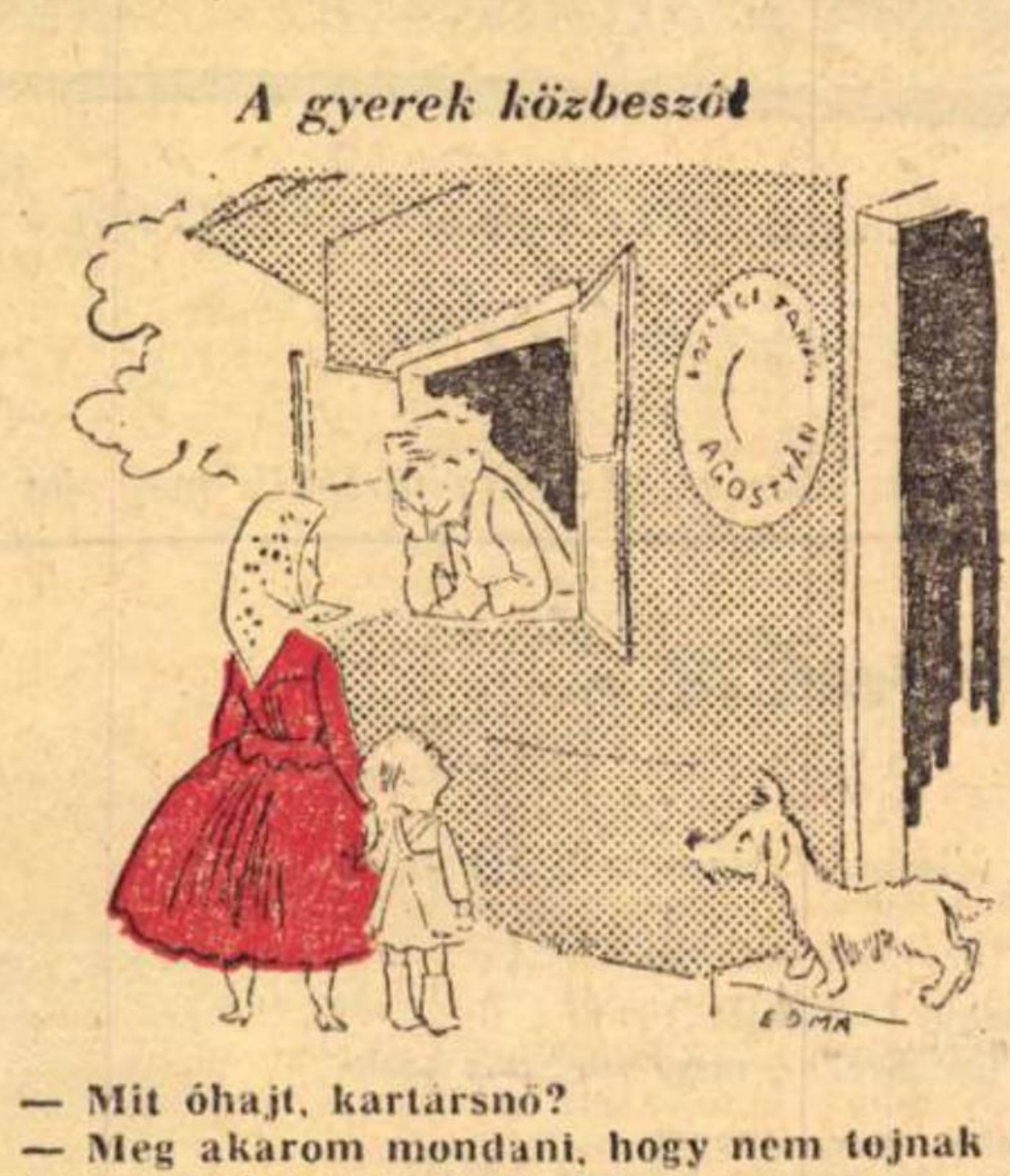

— Mit óhajt, kartársnő?

— Meg akarom mondani, hogy nem tojnak a tyúkjaim, nem tudok tojást beadni...

— Ma nincs hivatal, jöjjön holnap!

— Holnap nem tud jönni a mami, a tatai piacra megy tojást árulni!

A humor Könyvéből

Krudy Gyula ifjú házas korában még tartotta magát az időben való hazajáráshoz, de csakhamar mutatkozni kezdtek rajta bohém természetének megfeledkezései és ágyiszonya. Amikor először tért éjfél után haza, felesége persze nyomban felébredt.

— Ilyenkor kell hazajönni? Hány óra most?

— Tiz — közölte angyali nyugalommal Krudy. De ebben a pillanatban a kakukkos óra éppen éjfél utáni egyet ütött.

— Tiz? Hiszen már egyet ütött!

Krudy aranyhumorával nyomban megnyugtatta tanitónő feleségét:

— Hát, a nullát nem ütheti hozzá, angyalom...

★

Kabos Gyula szinész, a polgári kicsinyességek kitűnő szinpadi karikatúristája, értett hozzá, hogy komoly képpel ugrassa fiatal kollégáit. Egyszer a szinházi társalgóban egy kis kóristalány a közelgő születésnapjáról beszélt, s kérkedve emlegette, mimindent kapott tavaly hódolóitól.

— Ugy? És mikor lesz a maga születésnapja?

A kis szinésznő, abban a reményben, hogy tán Kabos is meg akarja lepni valamivel, gyorsan kibökte:

— Február tizenhetedikén!

— Február tizenhetedikééééén?? — húzta össze mogorván Kabos a szemöldökét. — Micsoda arrogancia ez? Február tizenhetedikén én születtem!

Sándor Károly: PRÁGAI PILLANATKÉPEK

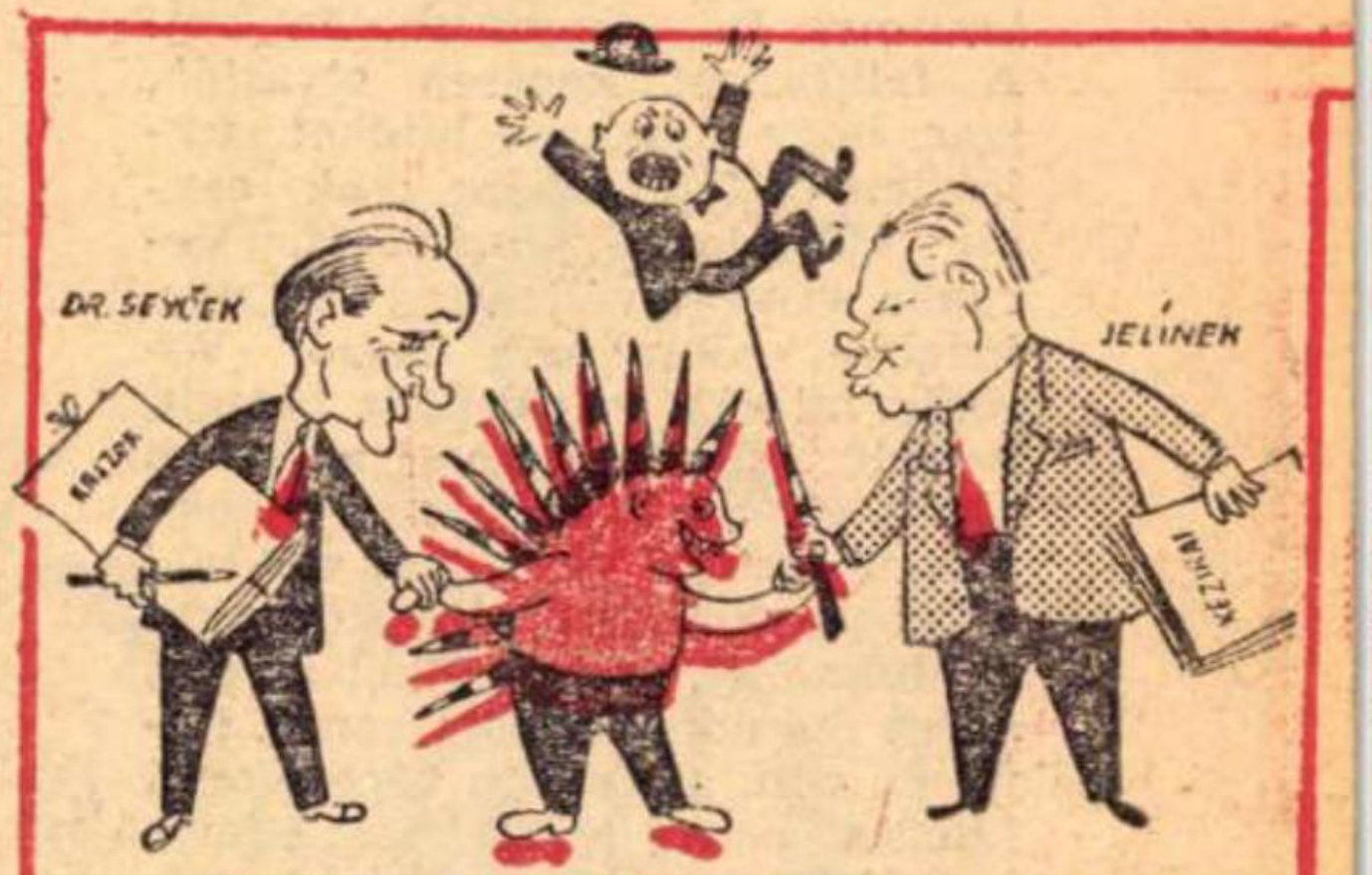

Mindenekelőtt bemutatjuk a Ludas Matyi prágai testvérlapját, a Dikobraz-t. A Dikobraz az a tüskésbőrű állat, amelyet a képen a szerkesztők kézenfogva vezetnek. Körülbelül ugyanazokat szokta tüskéivel megszurkálni, akiket a Ludas Matyi libája csipked.

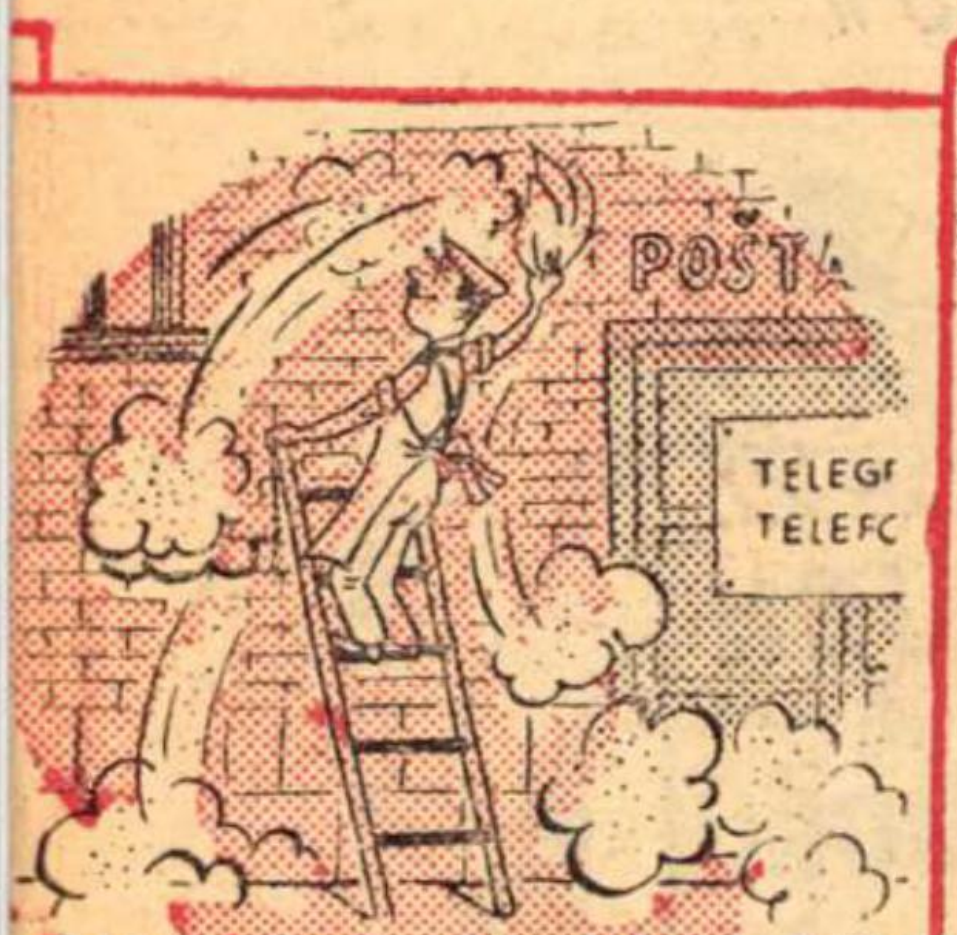

A prágai nagy Spartakiad előtt az egész városban óriási csinosítgatás, takarítgatás folyt. Ez a nagytakarítás odáig ment, hogy például a saját szemünkkel láttuk, amint a főposta falát még kívülről is leporolták...

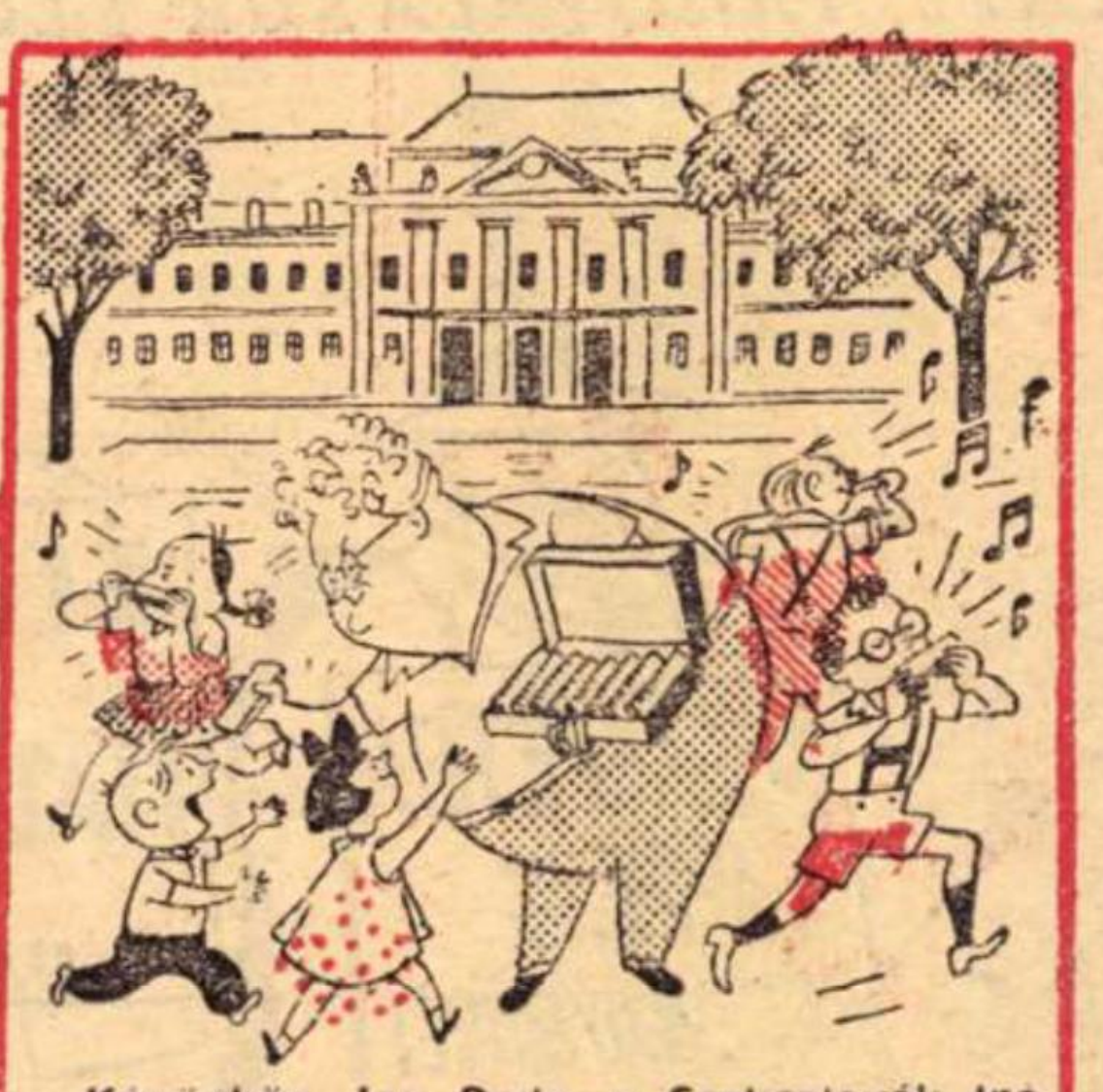

Képünkön Jan Drda, a Csehszlovák Irószövetség elnöke éppen egy berlini kongresszusról érkezett az irók Dobris-i alkotóházába. Meglepetésül minden ott időző iró-gyereknek egy-egy szájharmonikát hozott ajándékba. Hir szerint az alkotóházban az eset után az alkotás egy darabig szünetelt.

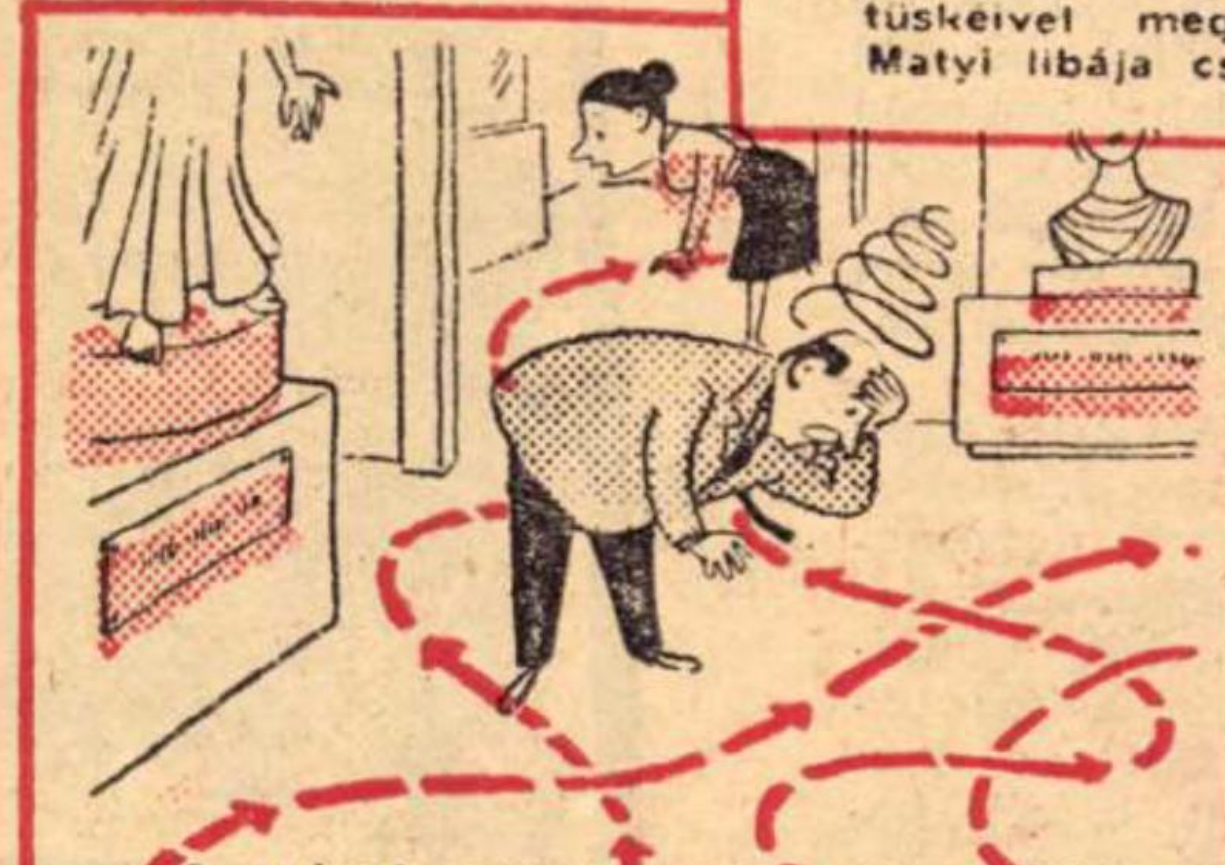

A prágai nemzeti múzeum padlóján festett nyilak jelzik az utat, hogy milyen sorrendben tanácsos a kiállitott tárgyak megtekintése. A múzeum anyaga rendkivül tanulságos és ezek a nyilak még külön fokozott szellemi munkára késztetik a látogatót.

Aminek nálunk is szabadna lennie:

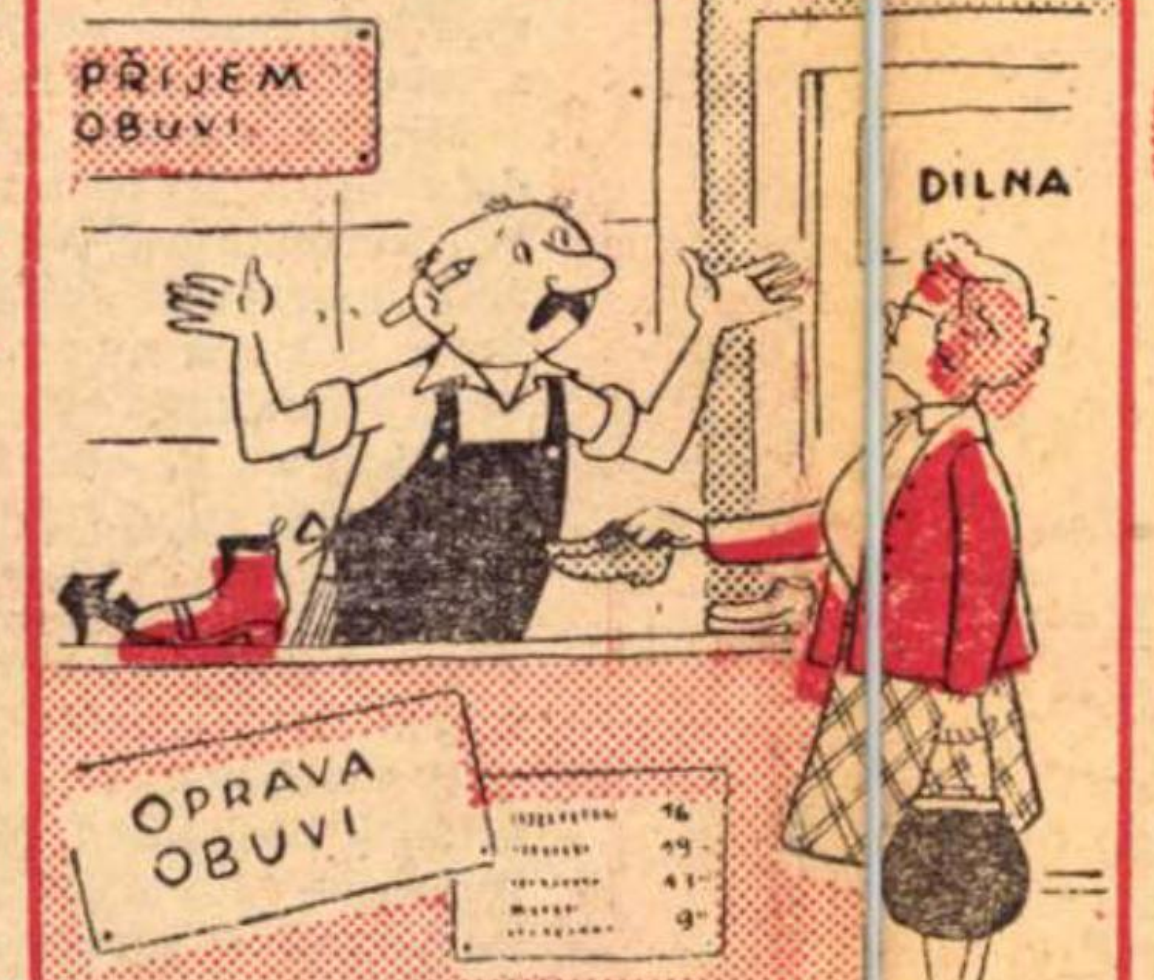

— Cipőtalpalást parancsol? Sajnos, nagyon sok a munkánk, nem tudjuk megcsinálni délutánra, csak holnap reggelre lesz kész...

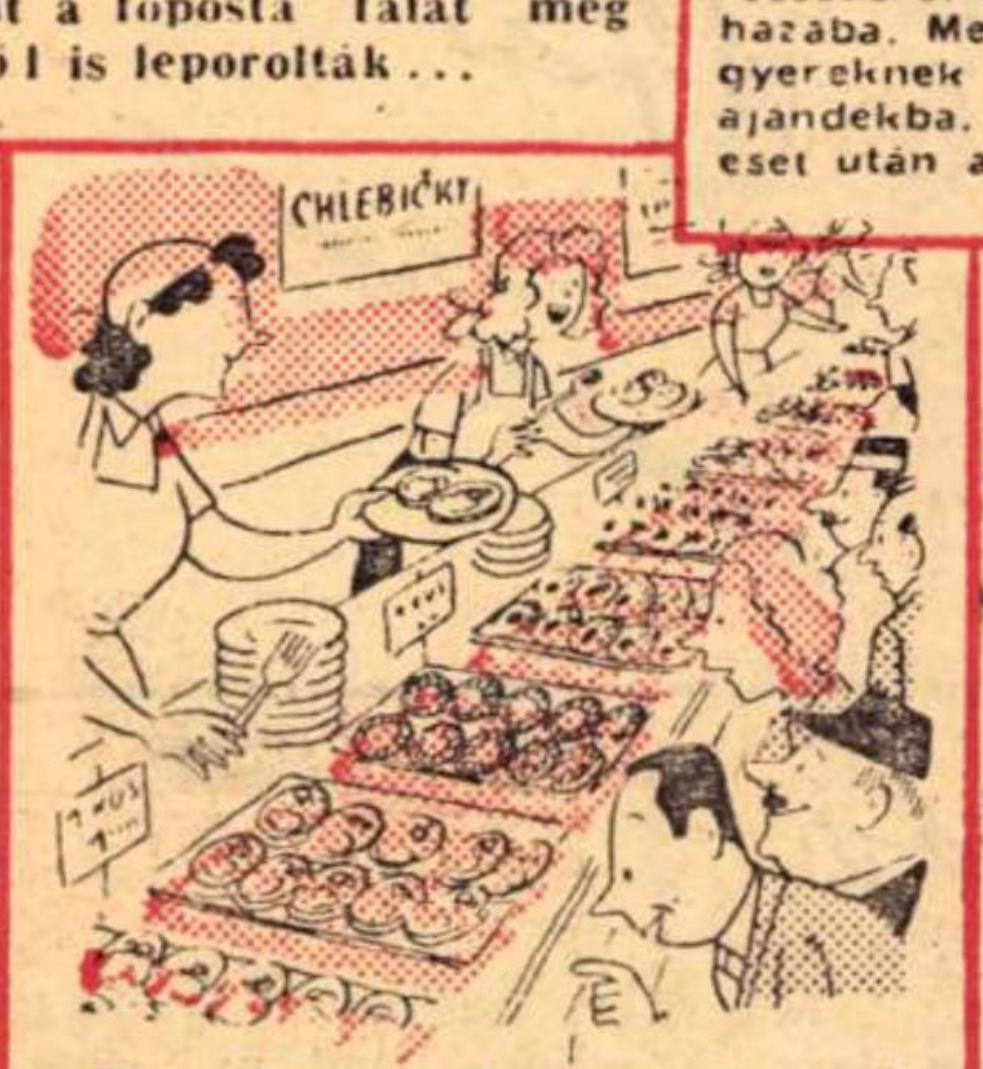

Prágában lépten-nyomon gyönyörű büfék vannak a csodálatos szendvicsek óriási bőségével és választékával. Italboltot jóval kevesebbet láttunk, szendvicsektől berúgott embert pedig egyet sem.

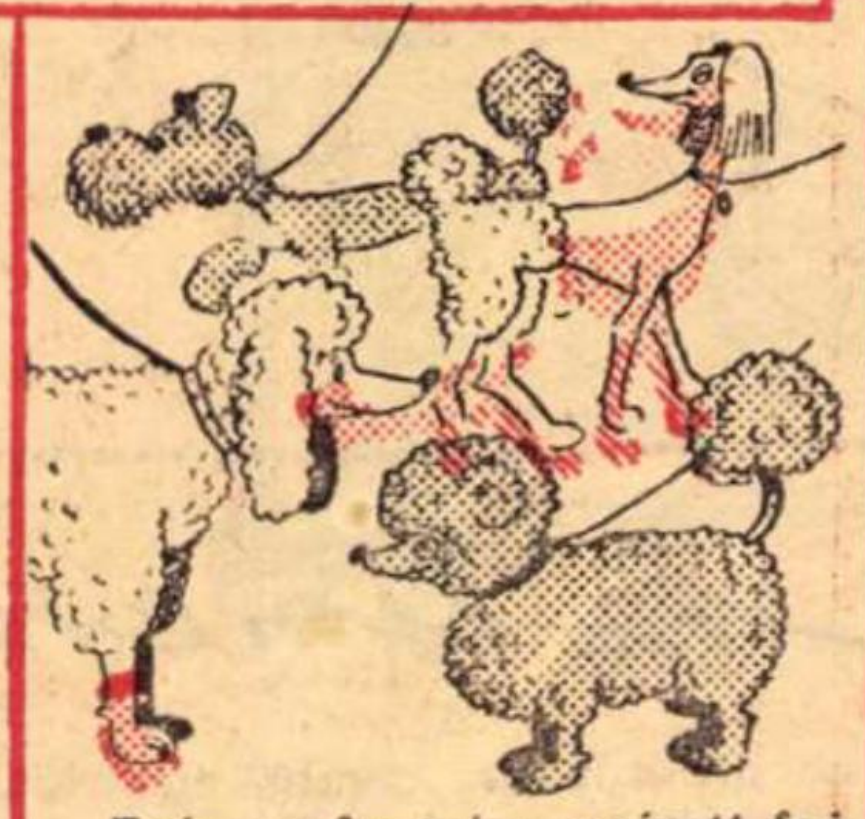

Prága a furcsán nyírott fajkutyák városa. Ha két ilyen kutya találkozik, biztosan így kezdődik a beszélgetés:

— Mondd Barinkó, te hol dolgoztatsz?

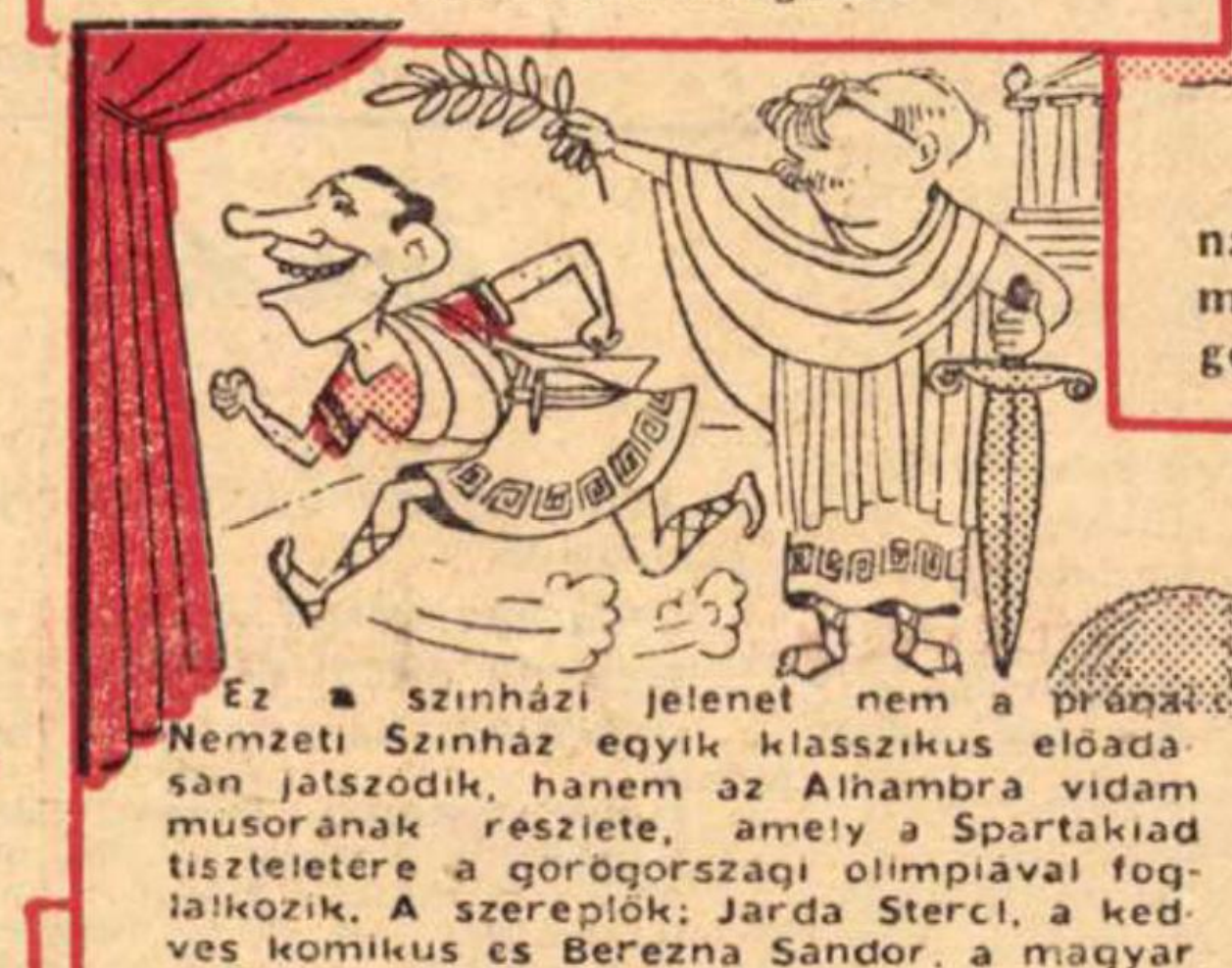

Ez a szinházi jelenet nem a prágai Nemzeti Szinház egyik klasszikus előadásán játszódik, hanem az Alhambra vidám műsorának részlete, amely a Spartakiad tiszteletére a görögországi olimpiával foglalkozik. A szereplők: Jarda Sterci, a kedves komikus és Berezna Sándor, a magyar származású iró—rendező—szinész.

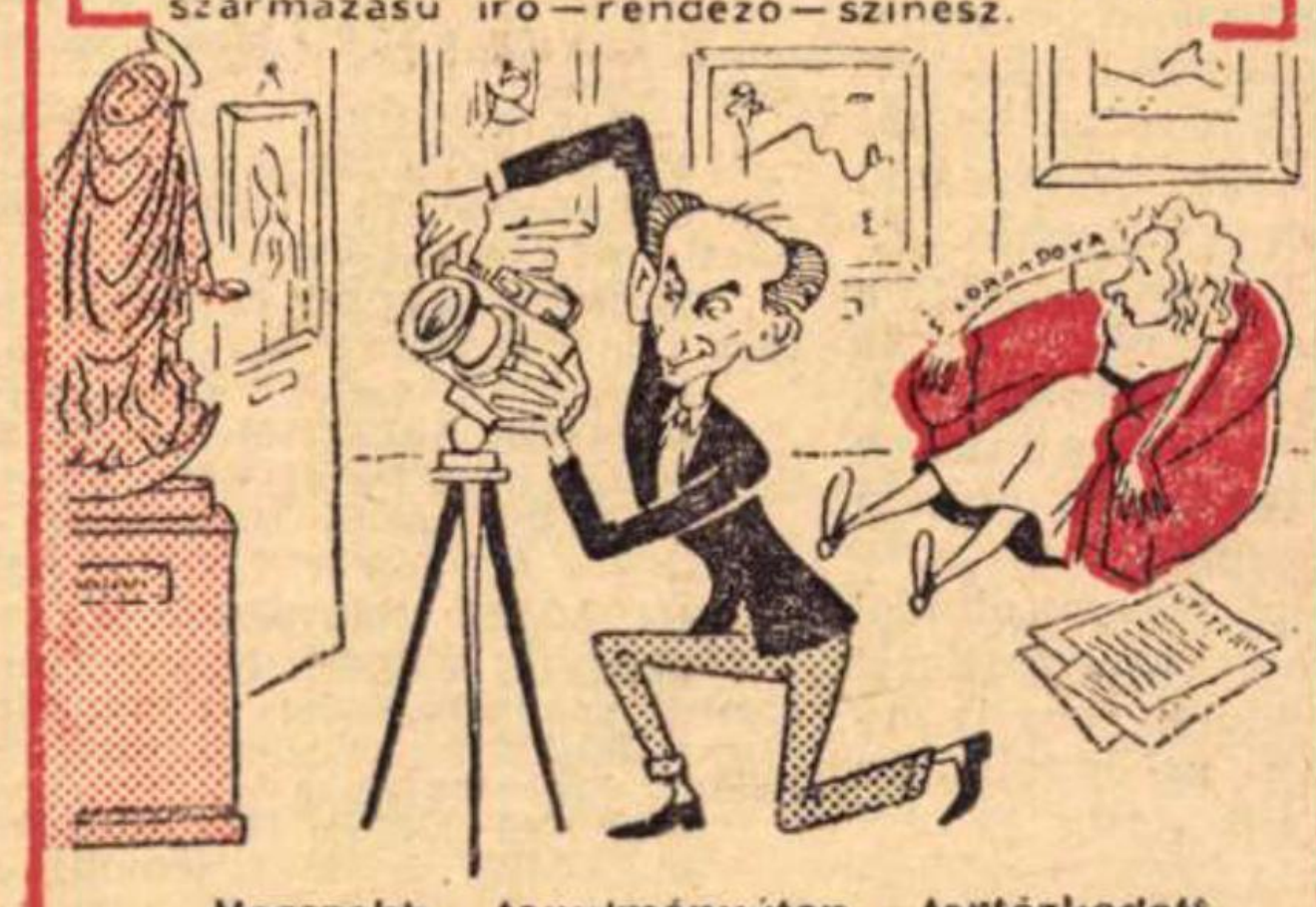

Hosszabb tanulmányúton tartózkodott Prágában Gerevich műtörténész-professzor, aki fáradhatatlanul járta az ottani múzeumokat, fotografálta a műkincseket. Tolmácsnője — amint a képen látható — korántsem volt ilyen fáradhatatlan...

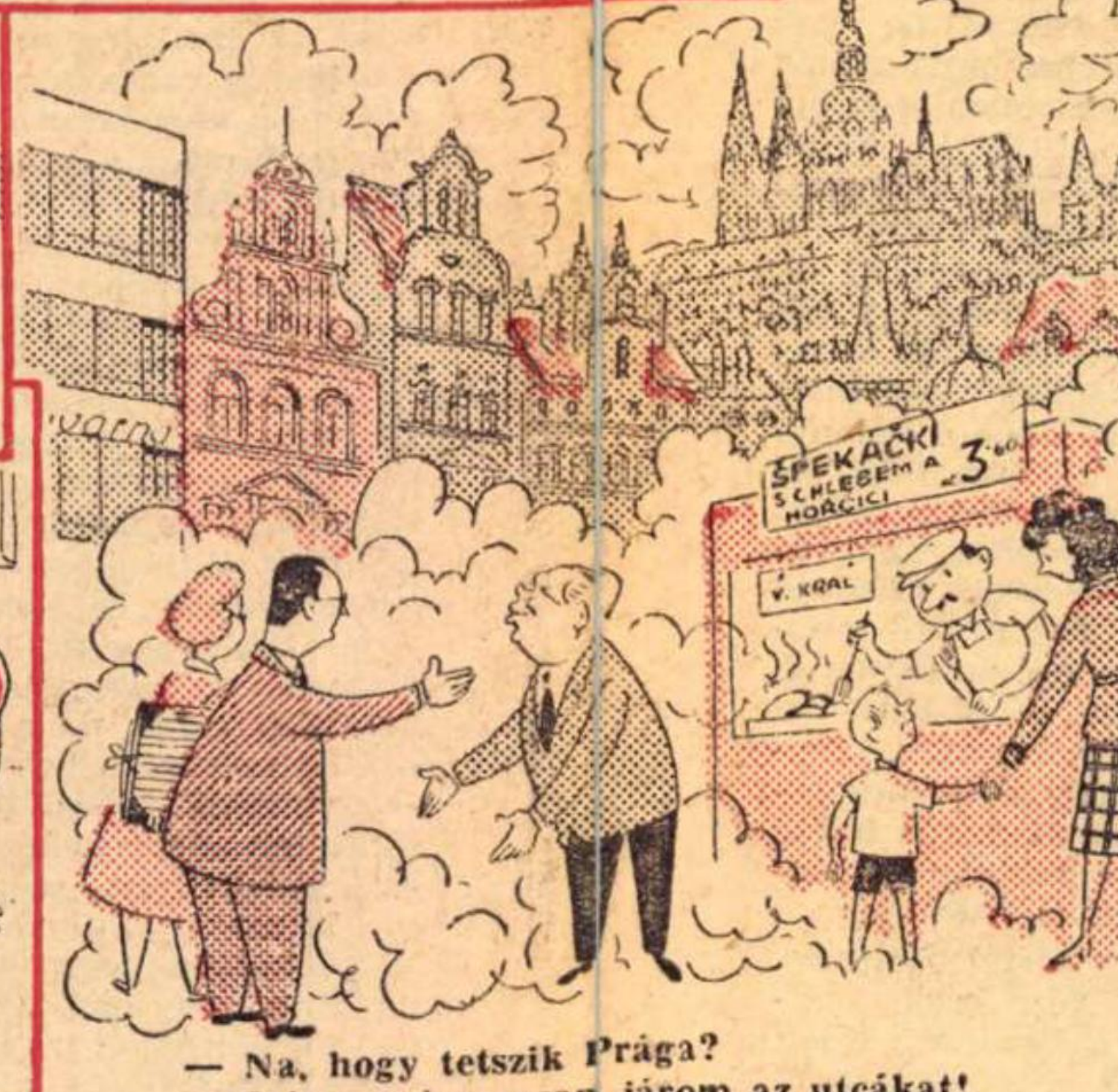
ŠPEKÁČKY S CHLEBEM A HOŘČICÍ 3.60
V. KRÁL

— Na, hogy tetszik Prága?

— Szinte mámorosan járom az utcákat!

— Olyan szépnek találja?

— Igen. No, meg ez az állandó, finom sültkolbász-illat...

... és ujra itthon:

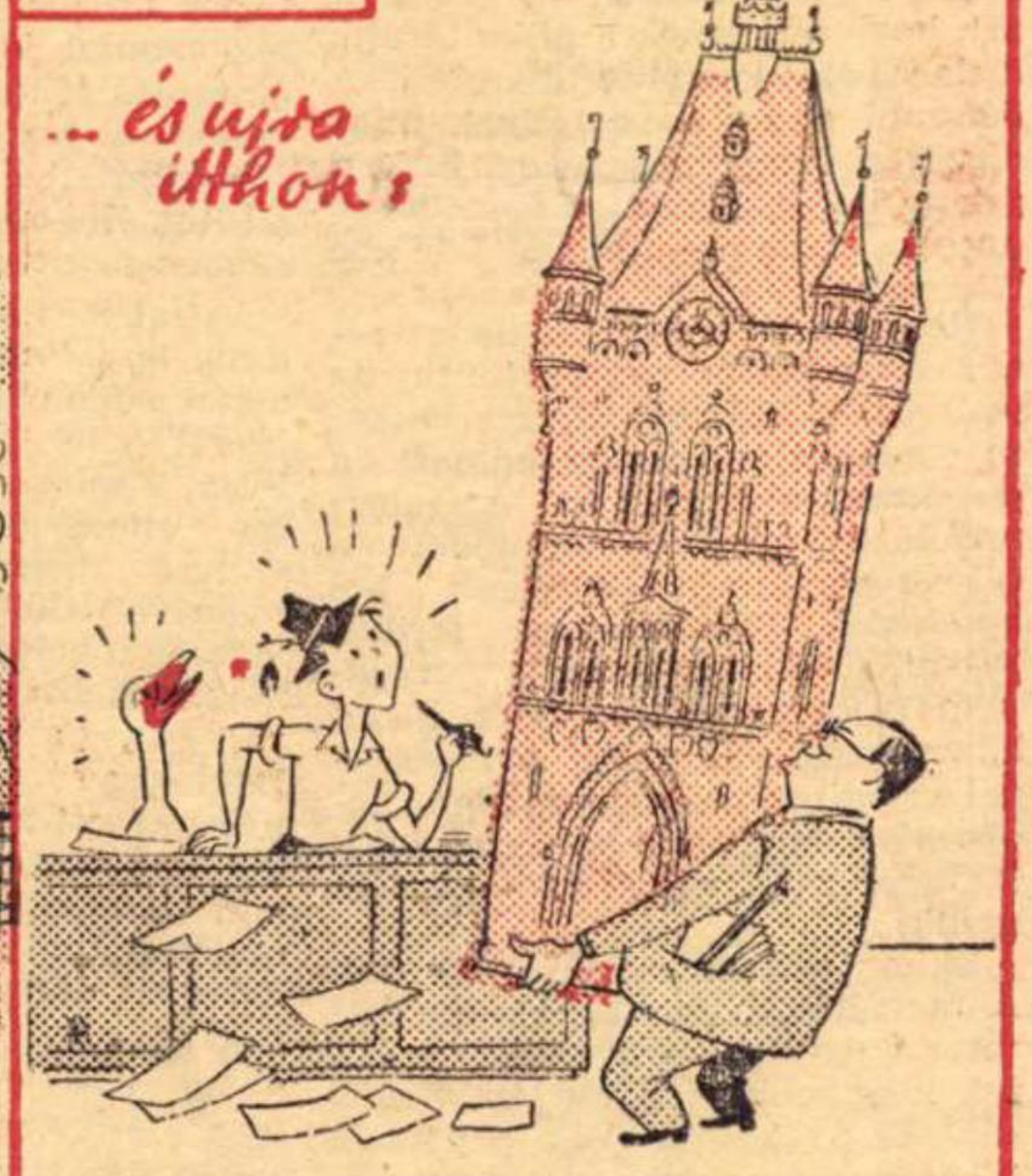

— Nézd, Matyikám, ezt a szép tornyot hoztam neked az ezertornyú városból... Itt ilyesmi nincs, ott pedig senki se fogja észrevenni, ha egy hiányzik.

A RAGADOZÓ

Hogy erdeinkben nem akad az emberre veszedelmes vad? A tapasztalt kirándulók nagyon jól ismernek egy emberszabású ragadozót, amelynek jelenlétében nincs ábrándos erdei andalgás, a puha füvön nincs békés heverés és nincs nyugodt ebédelés; keserű a virágillat és repedtfazék hangú az erdő zsongása. A ragadozó magyar neve: túravezető. Tudományos latin neve még nincsen.

A kezdő kirándulók okulására elmondom, miről ismerhető fel. Rendszerint sovány, zörgőcsontú, gólyalábú fiatal férfi, vagy nő. Ő az a bizonyos rajongó túrista, aki a hivatalban és a műhelyben már március elején bronzrasült arccal sündörög, hála a kvarcolásnak. Gomblyukában havasi gyopár-jelvény tündököl, zsebéből jancsiszögek meredeznek ki. Fűnek-fának elmondja, hogy vasárnap túrát vezet a természet lágy ölén. Az erdőn azonban egykettőre kemény vitába fog. Négyöt méterre rohan a társaság előtt és időnként hangos, oktató megjegyzéseket tesz:

— Ez a zöld itt, a fű. A rét közepén, ott, egy fa áll. Ezt nevezzük magános fának.

Akkor van elemében, hogyha az utat röviditi. Tehát nem a jelzett túrista úton halad, hanem takarékoskodik az idővel és az erővel. Pilisszentkereszt felől kényelmes, jelzett szerpentin út vezet fel a Pilistetőre. A ragadozó — mit neki a jelzett út! — egyenest nekivág a meredek hegyoldalnak.

Mire felérnek a tetőre és elcsigázottan összecsuklanak, ott találják azokat az idegen társaságból való túristákat, akik már rég felértek a jelzett úton és akiket a ragadozó fölényes kézlegyintés kiséretében kispolgári kényelmeskedőknek nevez.

A ragadozó csak ötperces pihenőt ismer, azt is állva. Tíz percben álapitja meg az ebédidőt, mert intelme szerint teli hassal nem lehet járni. Az a legnagyobb gyönyörűsége, ha este megérkezve az állomásra, elgyönyörködhet elcsigázott útitársaiban, a dagadt bokákban, a megnyúlt, vöröslő arcokban és hallgathatja fáradtsággal teljes némaságukat. Mély megelégedettség ül az arcán, mint a tigrisén egy jó vadászat után. Nem lenne csoda, ha nyaldosni kezdené szájaszélét és ham, egyszeriben felfalná elnyúzott társait.

De hogyan védekezzenek ellene a szelíd kiránduló társaságok? Magán a kiránduláson csak tüneti kezelés lehetséges. Tehát: vagy csenjék el a térképét, mert akkor nincs mivel eltévednie, vagy hátulról apró, fékező kavicsszemeket szórjanak a bakancsába. Az erdei sztrájk, tehát az, hogy a társaság hagyja abba a rohanást és üljön le, nem ajánlatos. A túravezető ekkor haragosan egyedül vág neki az erdőnek, eltéved és a társaságnak kínnal-keservvel kell megkeresnie.

Kóródi József

Mindent a gyermekekért!

Az amerikai iskolásgyerekeket sokezer Celsius hőfoknak ellentálló személyazonossági fémlapokkal látták el, hogy atombombatámadás esetén is maradjon belőlük valami...

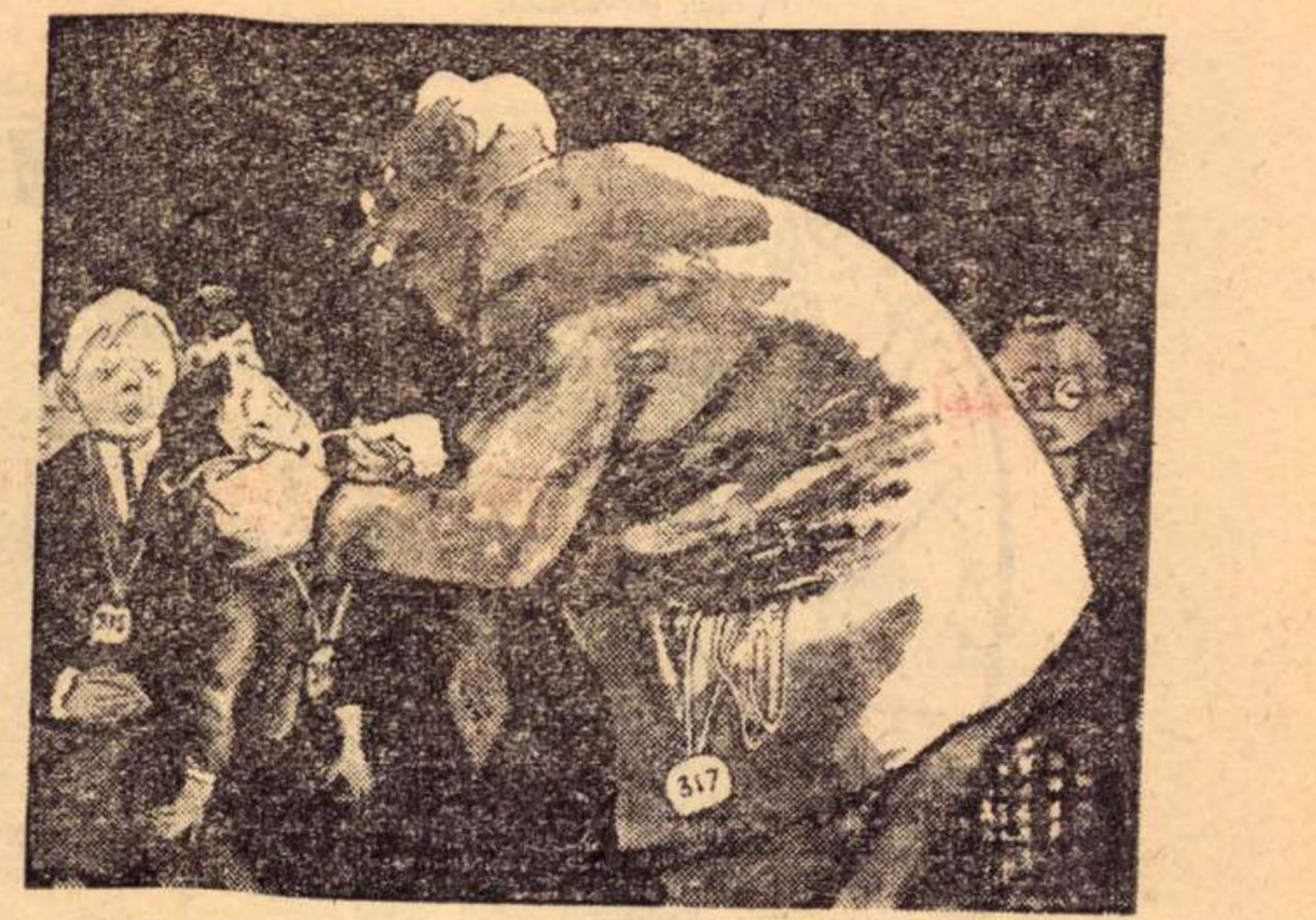

— Látjátok, gyerekek, hogy gondoskodunk mi a jövőtökről!

(Gorjajev rajza a moszkvai Krokodilból.)

Még ezt sem teszi egyedül

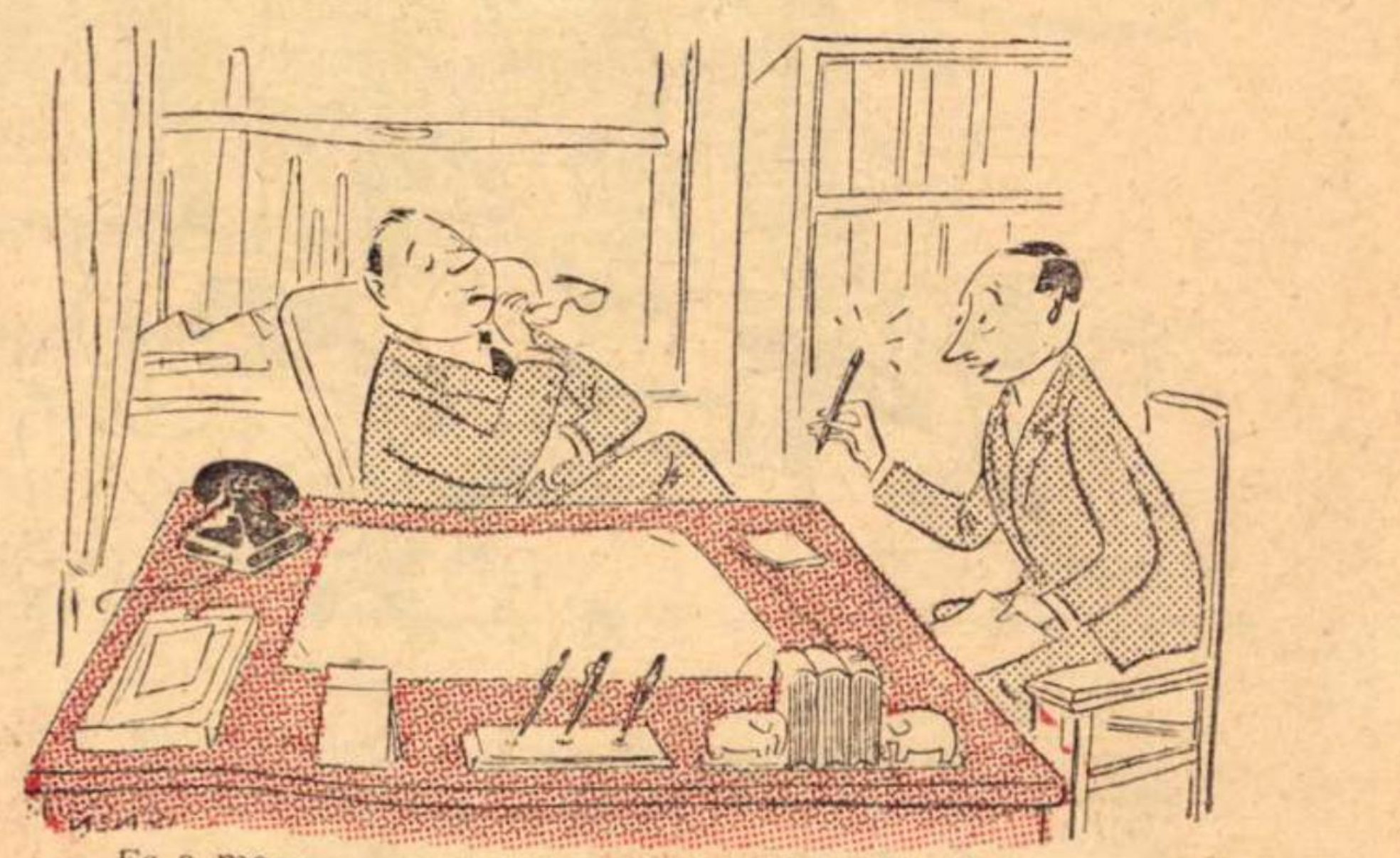

— Ez a maga ceruzája, főosztályvezető kartárs?

— Igen.

— Ugy látom, maga is rágni szokta, mint én.

— Téved. Én a titkárommal rágatom.

Női dolgok XXX.

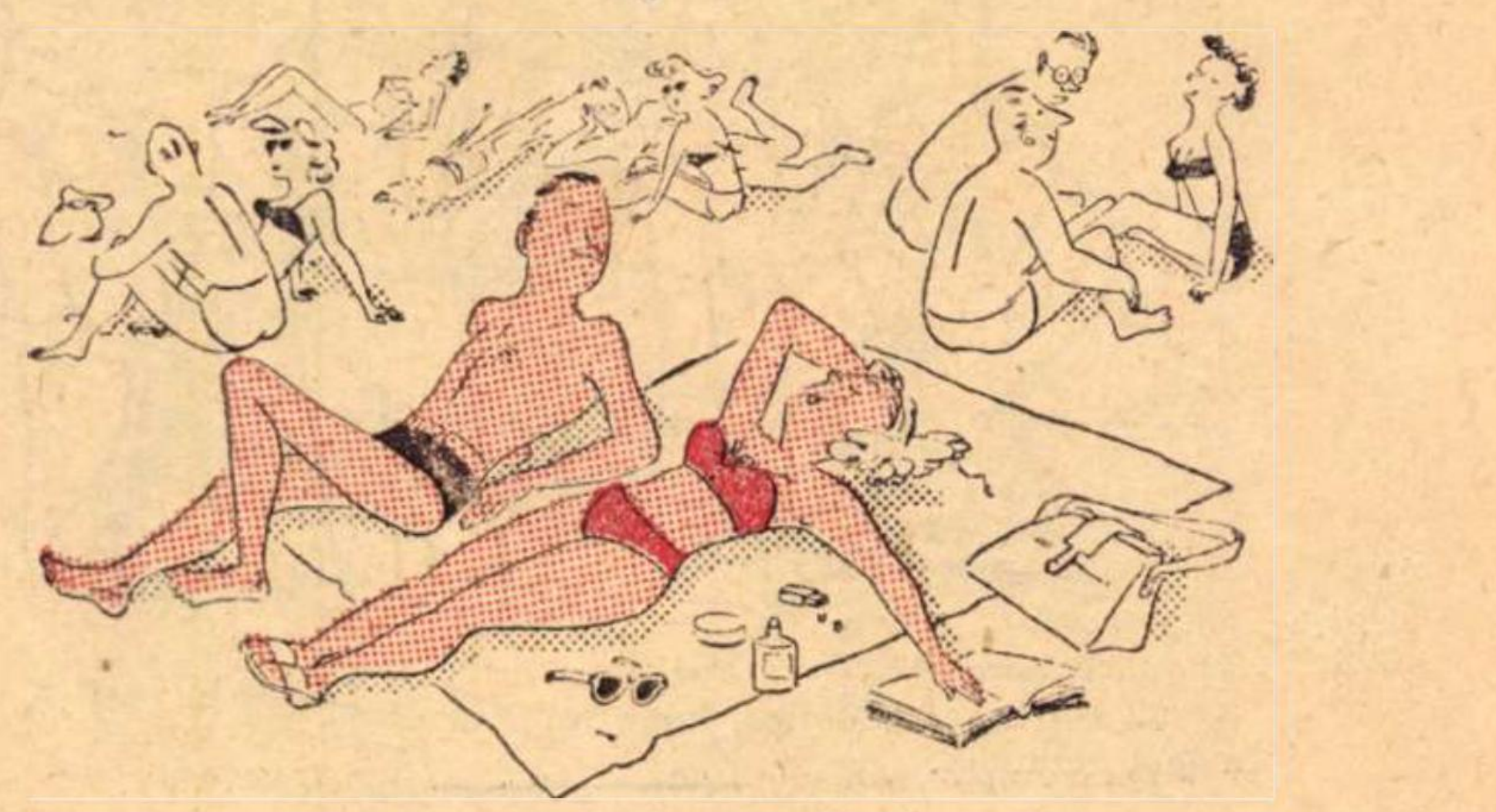

— Miért vettél be Karilt?

— Nem birom a napot...

(Vasvári Anna rajza)

---

ujság a
lm Pieck
árban?

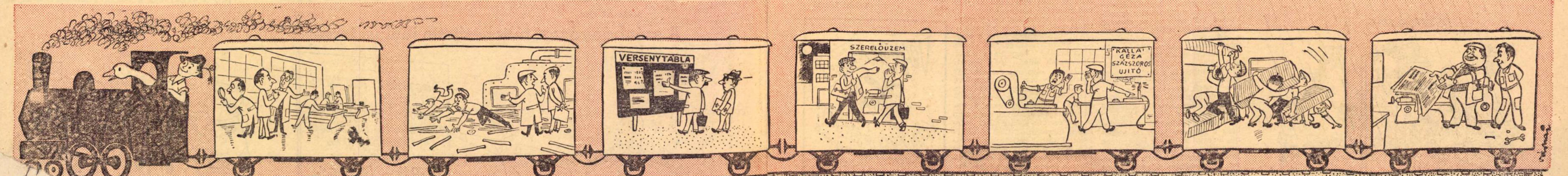

Jutalmat kap a legtisztább üzemrész

— Minden üzemrész egyformán tiszta, úgylátszik, csak porszemszámlálás útján lehet eldönteni a versenyt.

Az öntödékben nagy a rendetlenség

— Hát kisebb botlások még akadnak nálunk...

Régi eredmények a versenytáblán

— Erről a versenytábláról az én kis Juliskám jut az eszembe. Az is éppen két hónapos...

A kétlaki munkás nappal otthon dolgozik, éjjel elalszik a munkapad mellett

— Szervusz komám, megyek aludni!

— Én is!...

A hegesztőműhelyben

— Művezető elvtárs, megint van egy újításom. — Tessék? — Mondom, van két újításom! — Nem hallom, mit mond ebben a lármában! — Csak azt akarom mondani, hogy van három újitásom!!!

Az exportkocsik berendezését egyszerre szerelik, akadályozzák egymást

— Gyorsan dolgozzunk, szakik, amig van egy kis hely, mert mindjárt jönnek a tolóajtószerelők is!

Ugy érzik a dolgozók, hogy a pesti üzemekkel szemben háttérbe szorulnak

— Miért nézed olyan büszkén az újságot?

— Mert itt kellene megírva lenni, hogy megelőztük a pesti Ganzot és Mávagot.

A selejtgyáros kérdez

Az Iparművészeti Főiskolán tanítják a szép ipari formák tervezését.

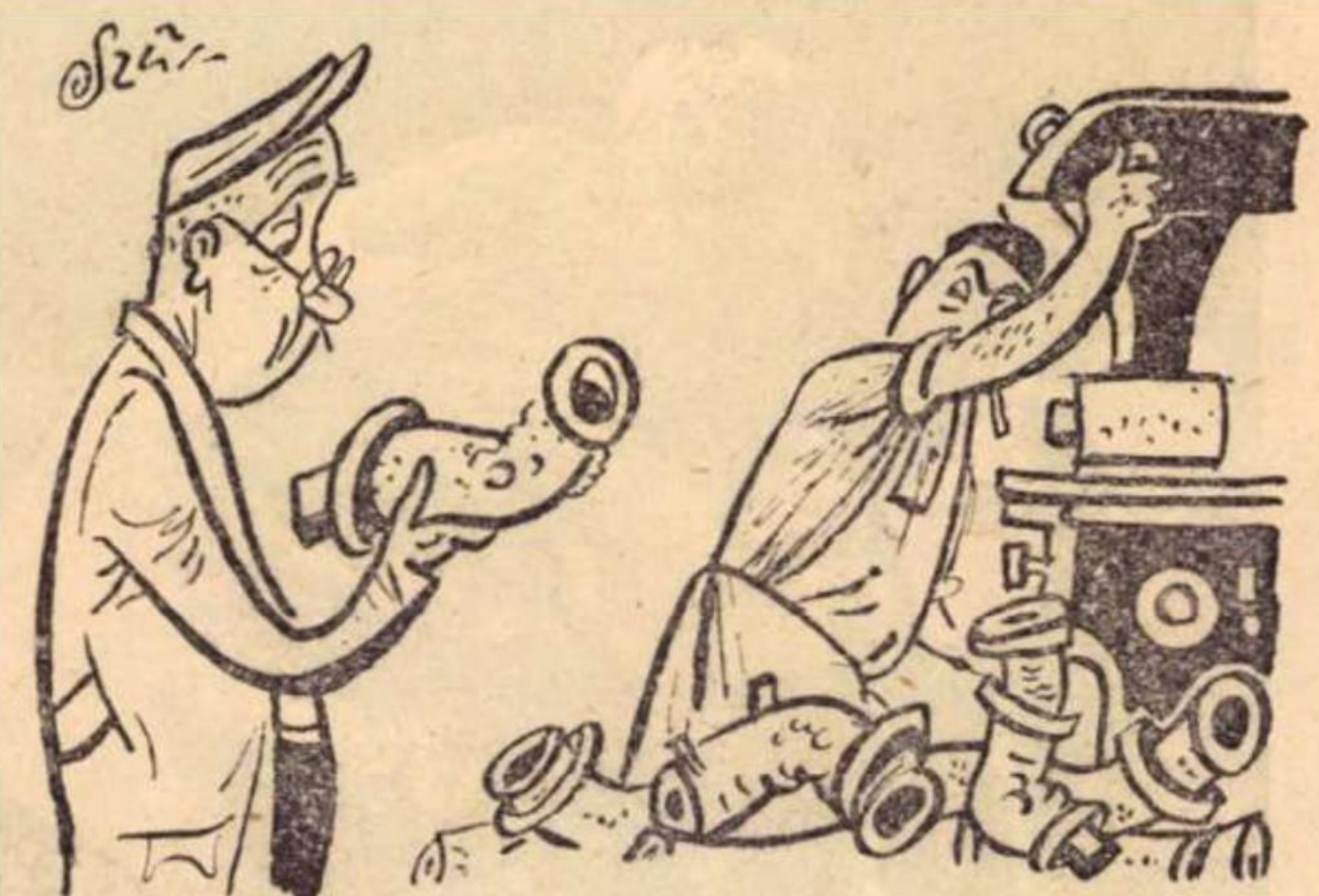

— Milyennek találja, művezető szaktárs?
— Hát tudja, nem lehet ráfogni, hogy iparművész tervezte . . .

Az Eternit-gyárban

Sok a reklamáció, hogy az eternitcsövek törötten érkeznek. A gyár szerint a kirakodást végzik hanyagul.

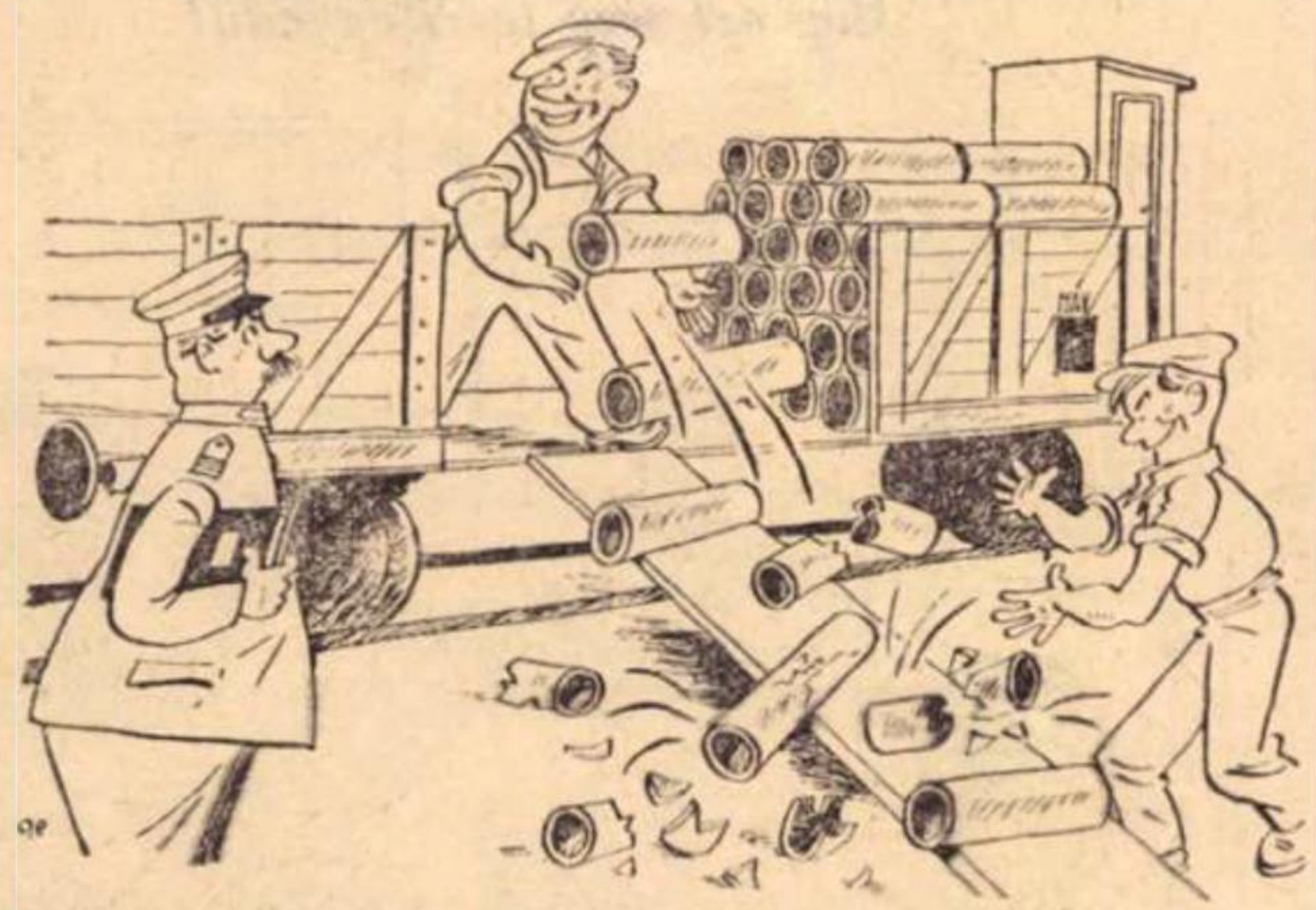

— Mit csinálnak itt?!
— Elhatároztuk hogy egy óra alatt kirakodunk, ha törik, ha szakad.

Minden jó, ha a vége jó?

A meósok az alkatrészeket egyenként ellenőrzik, a végső összeállításnál mégis gyakran akadnak hibák.

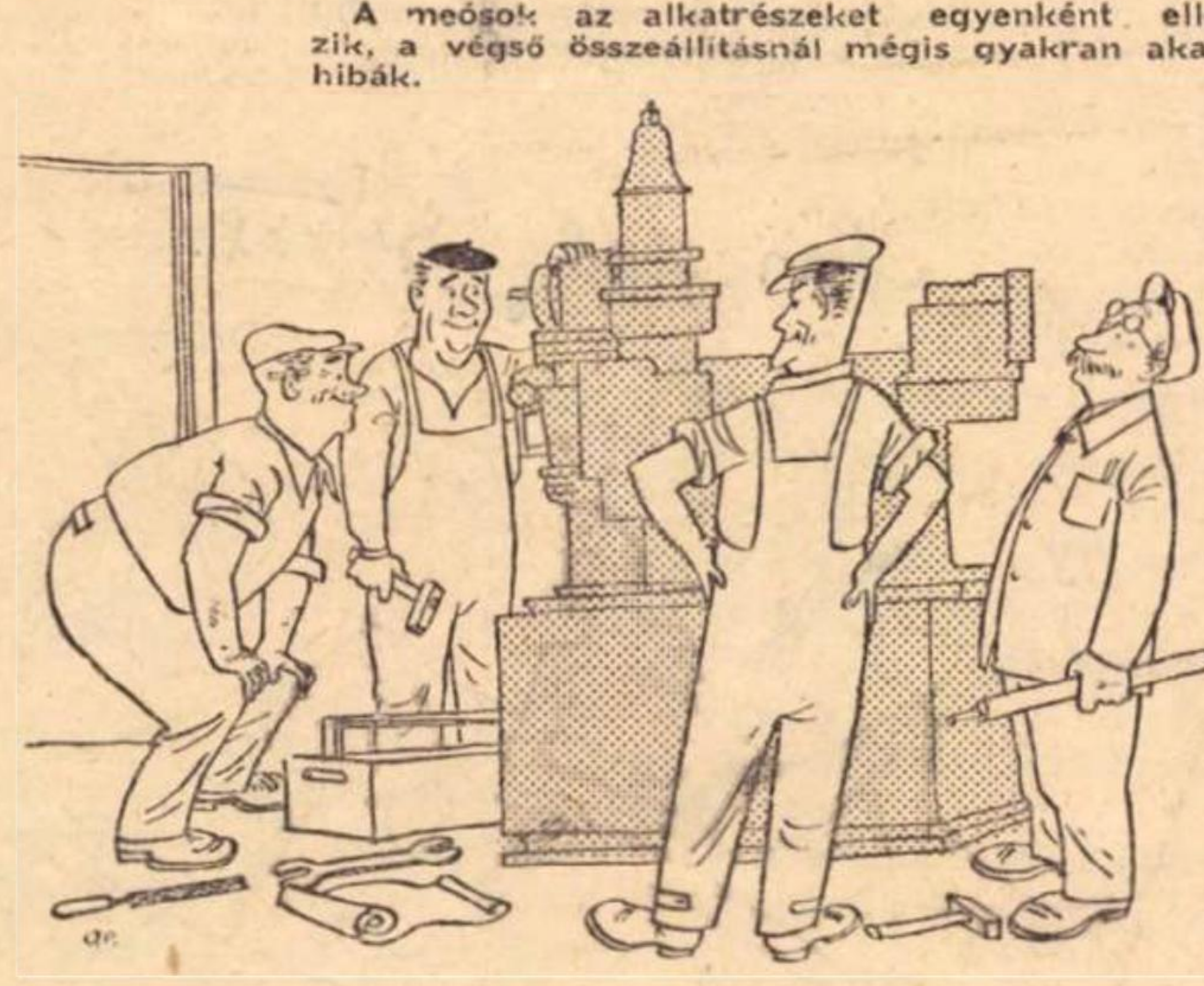

— Milyen csodálatos, hogy minden alkatrész jó volt, és a gép mégis működik.

A telhetetlen

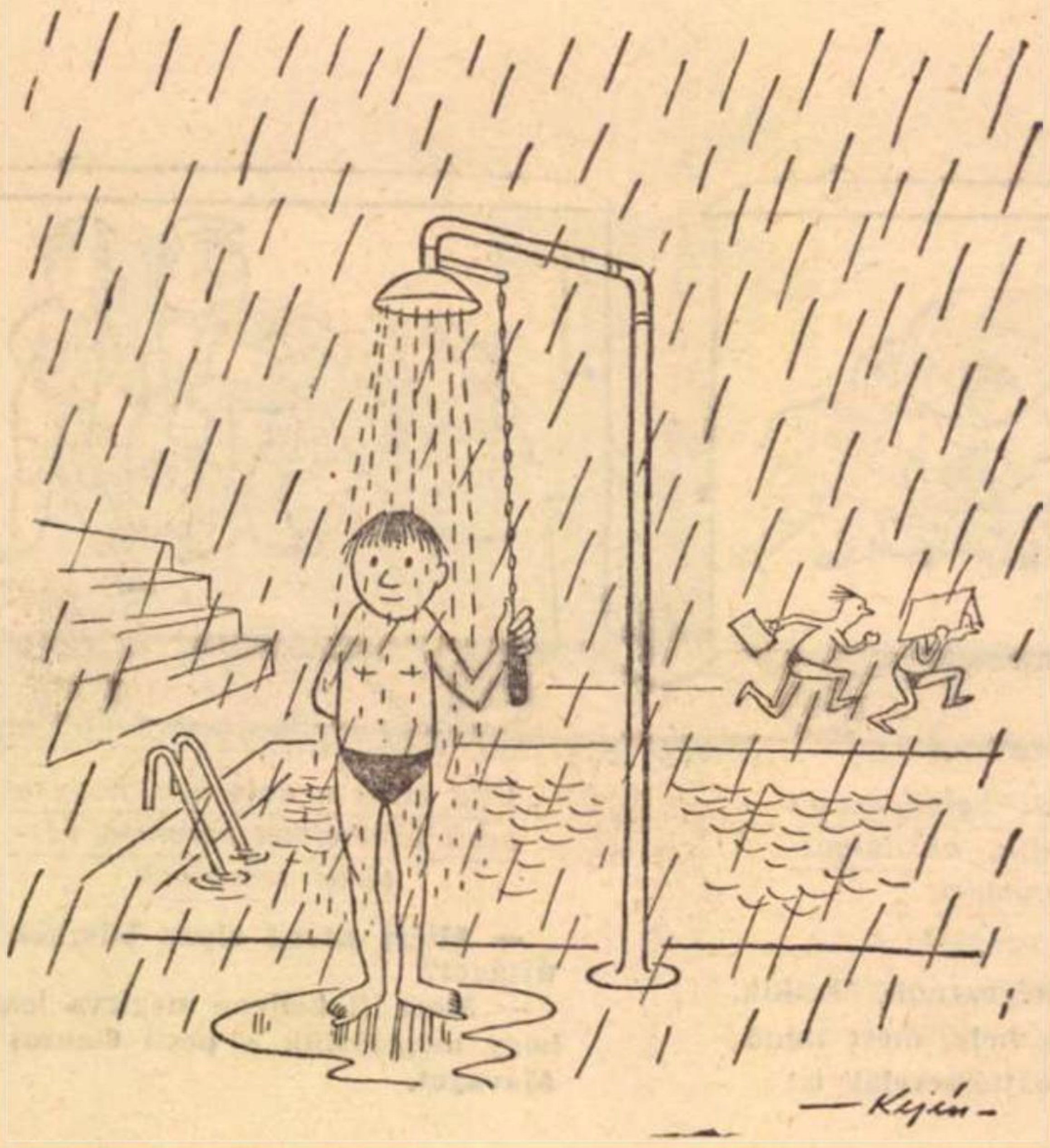

Tőkések tüntető felvonulása

A GENFI TÁRGYALÁSOK ELŐTT

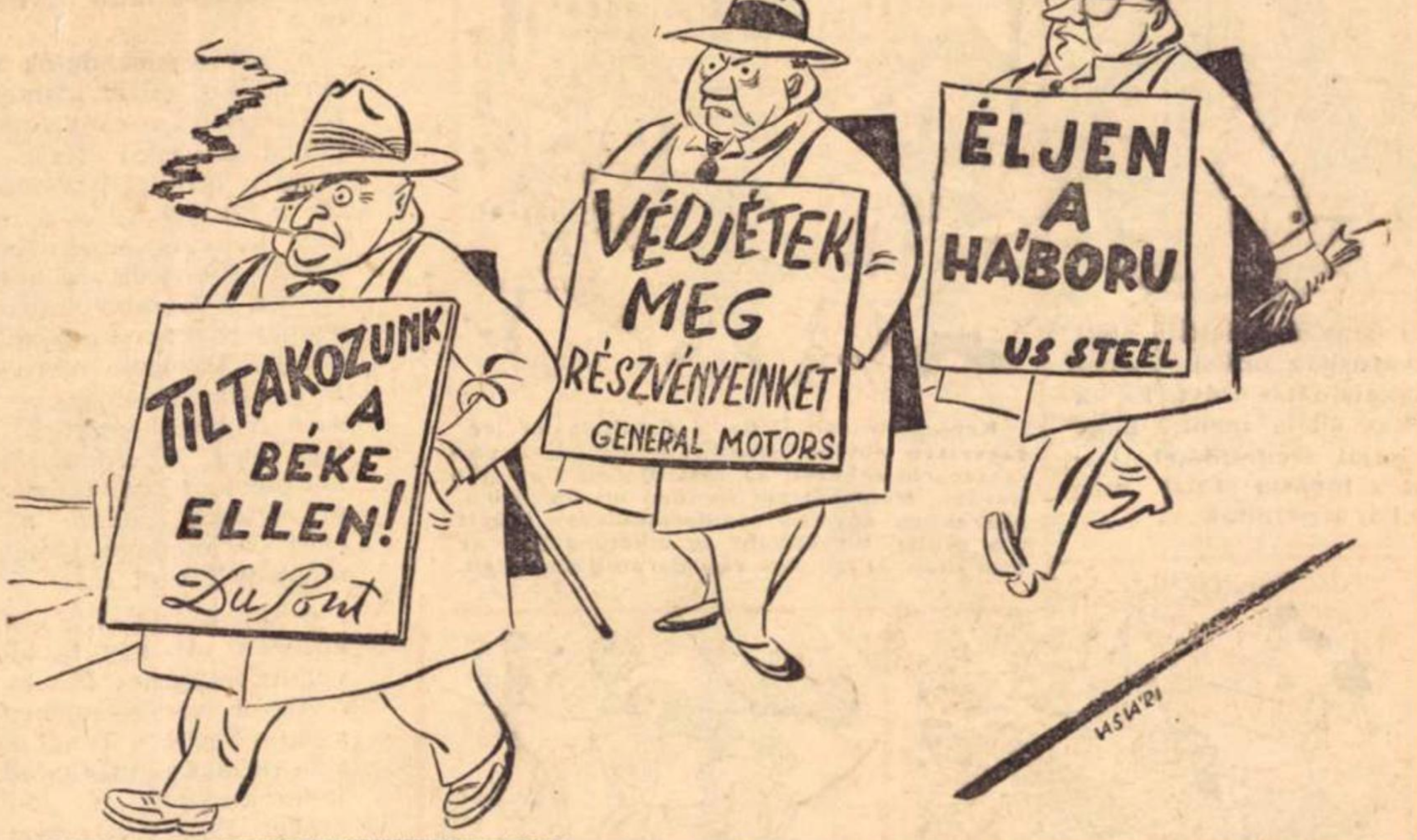

Az ismerős

Elégedetten, kiegyensúlyozott lélekkel ült az autóbusz közepetáján, közvetlenül egy félig nyitott ablak alatt, egyes ülésen, ezen a kis szigeten, ahol egyedül volt, mint Robinson. Egy kissé zárkózottá tette az a meggyőződése, hogy rajta kívül alig van kiváló ember a világon. Különben jó kedve volt ezen a derűs reggelen, frissen ébredt, borotválkozása kitűnően sikerült, az autóbuszt éppen elcsípte, s kedvenc ülőhelyeinek egyike is üres volt. És akkor... hirtelen, mint derült égből a villámcsapás, ismerős férfi tűnt fel a megállónál s nem átallt felszállni az autóbuszra.

Rémülten fordította el az arcát. Hogyan? Találkozzék vele és töltsön el a társaságában legalább tíz kínos percet? Mit tud vele beszélni? Köszönés, egymás hogylétének fürkészése, ez legföljebb fél megálló. Mit csinál a kedves... stb. az is csak fél megálló. Mit szól az időjáráshoz?... negyed megálló sincs. Az illető valamilyen minisztériumban dolgozik, kérdezze meg talán tőle: no, hogy mennek a dolgok? Legutóbb is ezt kérdezte, s az illető csak annyit makogott, hogy mennek, mendegélnek. És aztán? Jön a nagy űr, a feneketlen némaság, a világ vége. Különben is ő volt az, aki legutóbb gonoszul részvevő hangon azt kérdezte, hogy nincs-e valami baja a májának, talán attól hamuszínű az arca. Azóta érzi a máját, most is belenyilalt.

Hát nem! — kiáltott magában dacosan és elhatározta, hogy nem találkozik vele. A ravaszság, az ügyesség és ha kell, az erő minden fegyverével elkerüli tekintetét. Először mindenesetre értesüléseket kell szerezni az ellenség helyzetéről. Felderítés nélkül vak a hadvezetés. Ha az illető előretör, mondjuk, a kocsi elejéig, akkor visszavonulást kell alkalmazni a hátsó perronra. És ha észreveszi? Minden az álcázástól függ! Tervszerűen összeroskadt, behúzta a nyakát, előrecsúszott az ülésen, szinte beleolvadt a terepbe. Többen előrementek a kalauznő „Tessék a kocsi elejébe fáradni!" kiáltására. Felháborítónak érezte, hogy a kalauznő ilyen tapintatlanul beleszól az utasok legszentebb magánéletébe. Óvatosan jobbrafordult, hogy kikémlelje a helyzetet. Megnyugodva állapította meg, hogy az ismerős a perronon maradt, nekitámaszkodik egy alumíniumoszlopnak és újságot olvas.

Nincs baj! Egy kicsit kihúzta magát, s készíteni kezdte a haditervet. Hátra nem mehet, az elaknásított terület, egyenesen beleeshet az ismerős csapdájába. Elöl fog leszállni, előbb megnyomja a gombot, majd nagy érdeklődéssel fordul a vezető fülkéje felé, nézegeti az érdekes gombokat, kis lámpákat, csapokat. Az csak nem lehet gyanús, ha valaki érdeklődik a dolgozók munkája iránt? A megállónál nyílik az ajtó, s ő könnyedén lelép — vége! Győzelem!

A várható siker máris a fejébe szállt, egyre vakmerőbb lett. Mi lenne, ha hátranézne, kockáztatva azt, hogy találkozik a pillantásuk? Kalandvágy kerítette hatalmába. Játszani akart a veszéllyel, mint a vörös Pimpernel, vagy Zé, a fekete lovag. Keresd a veszélyt és dacolj vele — súgta fülébe Nietzsche.

Hirtelen hátrafordult, de a rémület majdnem megbénította: az ismerős is előrenézett, szerencsére vizenyős tekintettel bámult a semmibe, mint aki az újságban vízállást olvasott és eltűnődött a folyók sorsán: hol áradnak, hol apadnak. Szívdobogva fordult vissza. Őrültség, suttogta, majdnem rajtavesztettem. Újra összehúzta magát és szolid óvatossággal számítgatta, hogy milyen lépésekkel közelíti meg az első ajtót, amely — vigyázat! — befelé nyílik.

Ekkor rettenetes dolog történt. A megállónál az első ajtón keresztül egy ismerős asszony szállt fel, kisgyerekkel a karján. Segítség! Ez az asszony egy bonyolult lakásügyet szokott mesélni mindenkinek, akit a balsors eléje sodort. Két tűz közé kerültem, bekerítettek, suttogott benne a rémület szava. Minden terve rombadőlt, tönkresilányult. Mitévő legyen? Már csak női ruhában menekülhetne, esetleg a robogó autóbusz ablakán ugorhatna ki egy vad musztáng hátára.

Pánikhangulat fogta el. Kapitulálnia kell, nincs más hátra. Magában már fogalmazgatta a megadás módjait: „Csókolom, hova ilyen korán?" Vagy ha a másik hatalomnak adná meg magát: „Jóreggelt, olvasunk, olvasunk?" Érezte, hogy arca hamuszínűvé válik. Kétségbeesésében mint a strucc a feje fölött levő reklámcédulákat kezdte bújni, azzal a parányi titkos reménnyel, hogy nem veszik észre. Egészségünk érdekében fogyasszunk több zöldfőzeléket! Ebben a válságos pillanatban, amikor úgyszólván egész múltja végigszáguldott előtte, világosan érezte, hogy elhibázta életét. Több zöldfőzeléket kellett volna fogyasztania, talán most erősebb lenne és jobban meg tudna bírkózni a nehézségekkel. De talán még nem késő!

Dacos elszántság fogta el. Félre, kishitűség! Új életet kezd! Ha most megmenekül, több zöldfőzeléket fog fogyasztani, egyhelyen vásárol minden strandcikket, és ha gyermeke lesz, oktatni fogja a helyes közlekedésre.

Már forrt fejében az új haditerv. Az elülső front nem jöhet számításba, sőt az a veszélyesebb oldala a sündisznóállásnak. Hátul kell áttörni a gyűrűt!

Félszemmel megnézte, hogy mi a helyzet. Az ismerős közben valakivel beszélgetni kezdett. Ez jó. Közvetlenül a kijárat előtt két testes nő pletykázik, ezt a Maginot-vonalat kell áttörni, de csak az utolsó pillanatban, amikor már megáll a kocsi, hirtelen, mintha elfelejtette volna, hogy le akart szállni. Ebben a kényszerű sietségben egérutat lehet nyerni.

Közeledett a megálló. Megvárta, amíg leszállnak, majd felszállnak, aztán ruganyosan felugrott a helyéről, „Jaj, leszállok!" — kiáltotta, s mitsem törődve a kalauznő ellenséges „előbb kellett volna meggondolni!"-szemrehányásával, előretolakodott, az osztó igazság ökölcsapásaival csinálva magának helyet, baj nélkül leugrott a még alig mozgó autóbuszról. Boldogan sóhajtott, majd kihívóan utánanézett az autóbusznak. Ekkor észrevette, hogy a hátsó ablakon keresztül az ismerős feléje néz, majd amikor tekintetük találkozott, hirtelen elfordult.

A diadalmámor hirtelen elfonnyadt. Hogyan? Nézd csak, milyen szemtelen! Elfordítja a fejét! Talán nem akart vele találkozni? Talán derogál neki? Hallatlan! Ennek is a fejébe szállt a dicsőség!

Hát még ha hallotta volna azt, amit utastársának mondott az ismerős: „Ezt a kellemetlen frátert ismerem, szerencsére nem vett észre!"

Feleki László

Vegyen
MINDEN SORSJEGY NYER!
KÖNYVSORSJEGYET!
A FŐNYEREMÉNY ÉRTÉKE
5000 ft.

A nyereménykönyvek a könyvesboltokban szabadon választhatók! A sorsjegyek 20.—, 10.—, 5.— Ft-os áron kaphatók az Állami könyvesboltokban és az üzemi könyvbizományosoknál.

Kulturfront

JÓ KIS MŰSORTERV!

Felesleges volt az izgalom. Becskereki, a Gépgyár kultúrotthonigazgatója pontosan megérkezett.

— Itt van! — tette le az asztalra a műsortervet, és közben úgy érezte magát, mint Pirrhus király ama kétes győzelme után. — Ezt a műsort lehet ellenőrizni politikailag, lehet ellenőrizni szakmailag, globálisan, vagy részleteiben, mindenhogy megállja a helyét, mert ez a műsorterv kifogástalan.

— Nagyszerű! — örvendezett Lajos bácsi, az SZB-elnöke. — Azt hittem, már elkésik vele.

— Maga kishitű — biggyesztette le száját Becskereki színpadias pátosszal és szavalni kezdett. — Becskereki szavára építeni lehet. A szerencse forgandó, de Becskereki szava szent...

— Jól van — szakította félbe az izgatott Lajos bácsi. — Hagyja már abba, hadd olvassam el!

— Majd én felolvasom — ajánlotta Becskereki, mert szerette hallani a hangját. — Mindenekelőtt természetesen a politikai és a tanulási igény kielégítéséről gondoskodtam. Először is tartunk egy előadást az önkritikáról. Természetesen esztrádkeretben, az egész csak kétezer forint lesz. A címe így hangzik: zenés önkritika, avagy, amitől nemcsak a légy döglik. Ezután jön a külpolitikai oktatás. Hogyan él egy amerikai? — ez a címe. Bemutatjuk a maga valóságos szennyében az amerikai életformát. A darab a New York-i Nylon-bárban játszódik. Eredeti amerikai zenét és két eredeti görlőt fogunk bemutatni elriasztó példaképpen. Tudja, olyanokat, akik neglizsé nélkül táncolnak — fűzte hozzá Becskereki és saját elmésségén harsányan nevetett. — Ugye érzi maga is, hogy milyen újszerű és emellett politikailag mennyire aktuális? Küzdeni a kozmopolitizmus ellen...

— Hm, — hümmögte Lajos bácsi.

— Szóval, ebben megegyeztünk — folytatta az igazgató. — Mehetünk tovább. Lesz egy történelmi esténk is. Az őskortól napjainkig szemléletesen, fővárosi művészek bevonásával megtanítjuk a közönséget az operett történetére, kulturális haladásunkra a *Halotti Beszédtől* a *Csárdáskirálynőig*. Evvel nemcsak a történelmi fejlődés, a dialektikus módszer ismeretére oktatjuk majd a dolgozókat, hanem gyűlöletet keltünk az elmúlt politikai társadalmak mocskos élete iránt is, mert bemutatjuk majd, micsoda szemetek mellett röhögte magát halálra az a burzsuj...

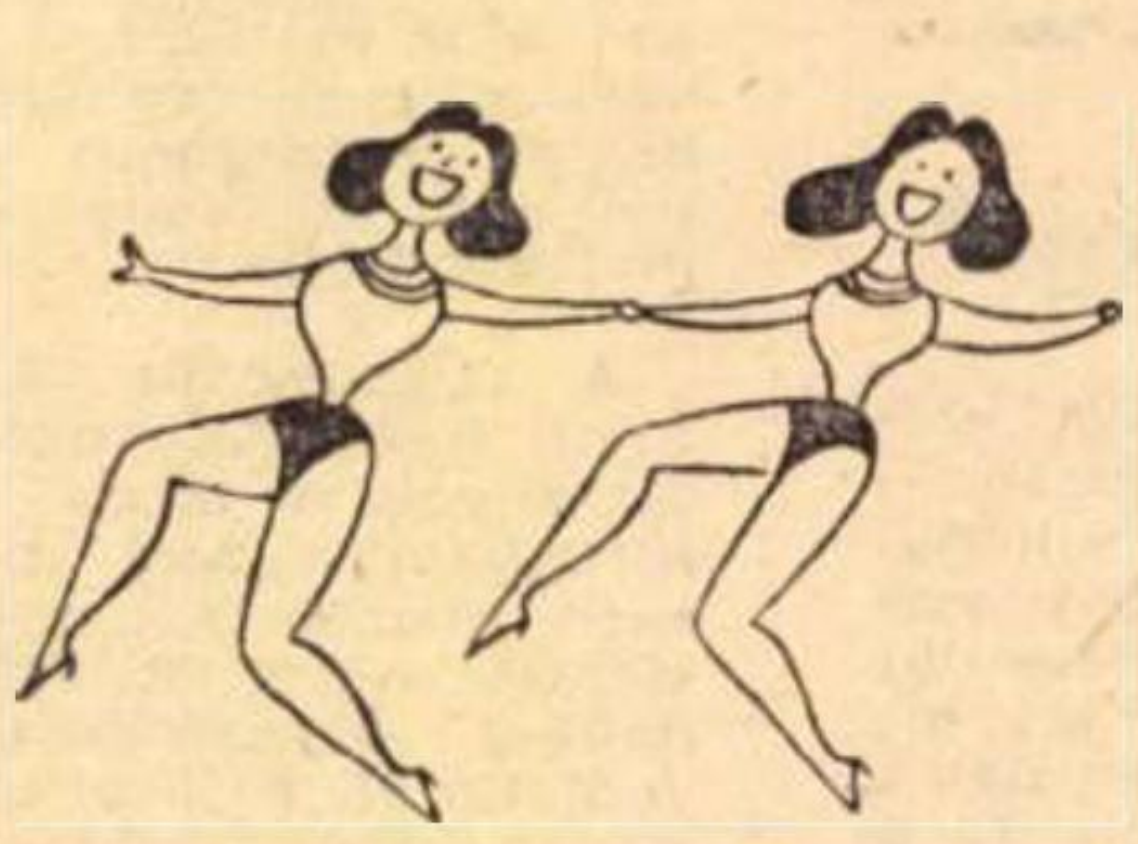

— De...

— Semmi de, Lajos bácsi... — vágott közbe Becskereki. — Ez kultúra, azt pedig csak nem tagadja, hogy a kultúra kell?... Gondoskodtam a termelésre való mozgósításról is. Erre kiszemeltem egy teljesen kipróbált módszert. Kócz barátom, aki kitűnő író és rendező, nemrégen készült el legújabb darabjával. A *Makkhetes* című századeleji operettet porolta le teljesen időszerűvé. A darabban szereplő huszárkapitány most honvédtiszt lett, az arisztokrata egy kulák, a cselédlány pedig a takarítóvállalat dolgozója.

— Azért... — próbált közbeszólni Lajos bácsi, de Becskereki nem hagyta.

— Semmi azért, Lajos bácsi. Higgye el, hogy ez a helyes műsorpolitika, ezt kívánja a kultúrforradalom. Nem akarok megint hivatkozni művészmúltamra... — hozta elő Becskereki az évek óta bevált állandó érvét, ami mögött három évi műkedvelői színészkedés lapult az Aggteleki Harmónika Egyletben.

— Ezután — folytatta az igazgató — a havi programból van még egy üres esténk...

— Nagyszerű! — vágott közbe Lajos bácsi. — Azon az estén tartson az igazgató elvtárs egy kimerítő előadást a helyi kultúrpolitikáról.

— Én, miért? — kérdezte az igazgató egy kicsit megdöbbenve, de mégis büszkén.

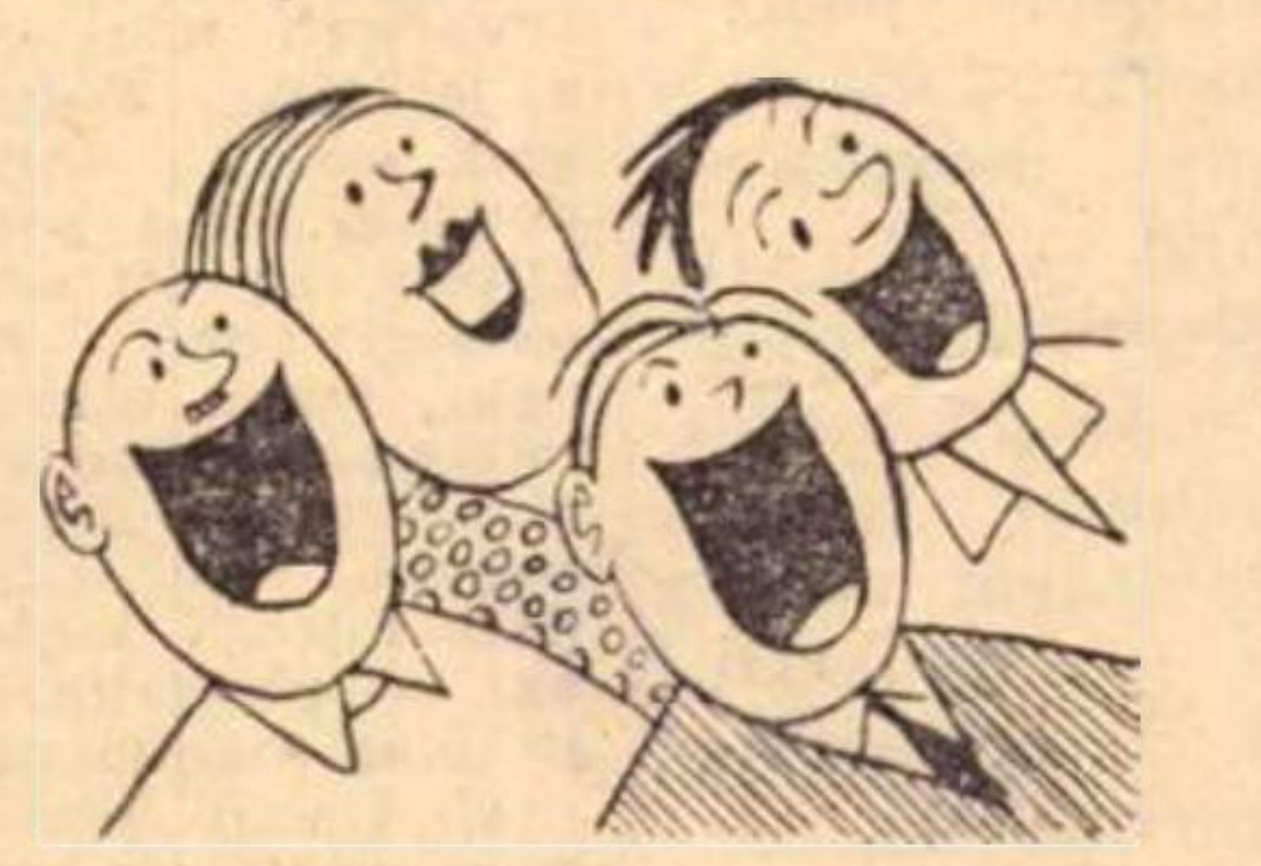

Lajos bácsi vállatvont:

— Ennyi komoly műsor után, egyszer hadd röhögjenek az emberek...

Gera Mihály

Új szinigazgatókat kapott a vidék

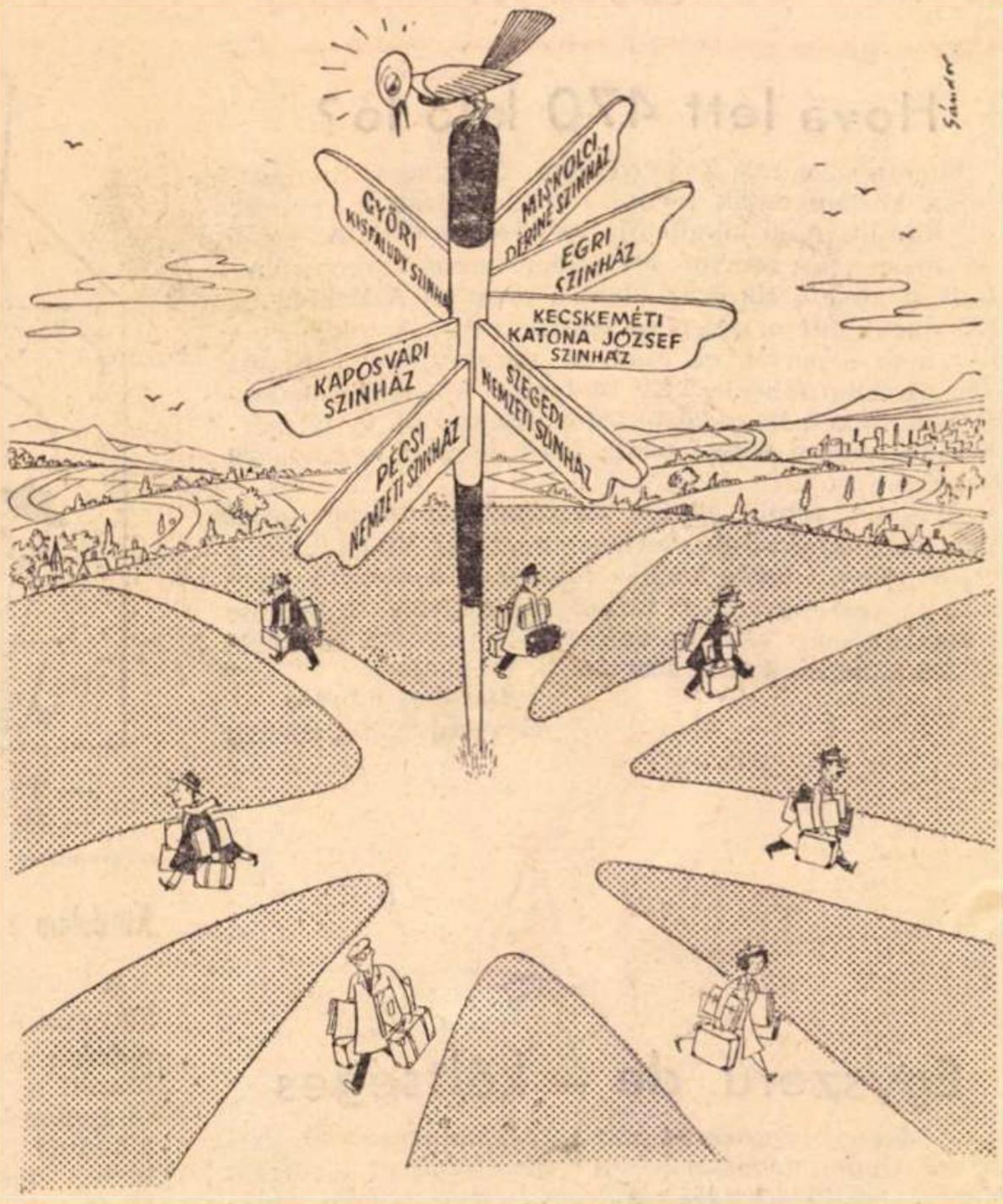

A kismadár: Ugy látom, közeledik az új szezón...

Hogyan szerepelnek egyes művészeink

(A Művelt Nép cikke nyomán.)

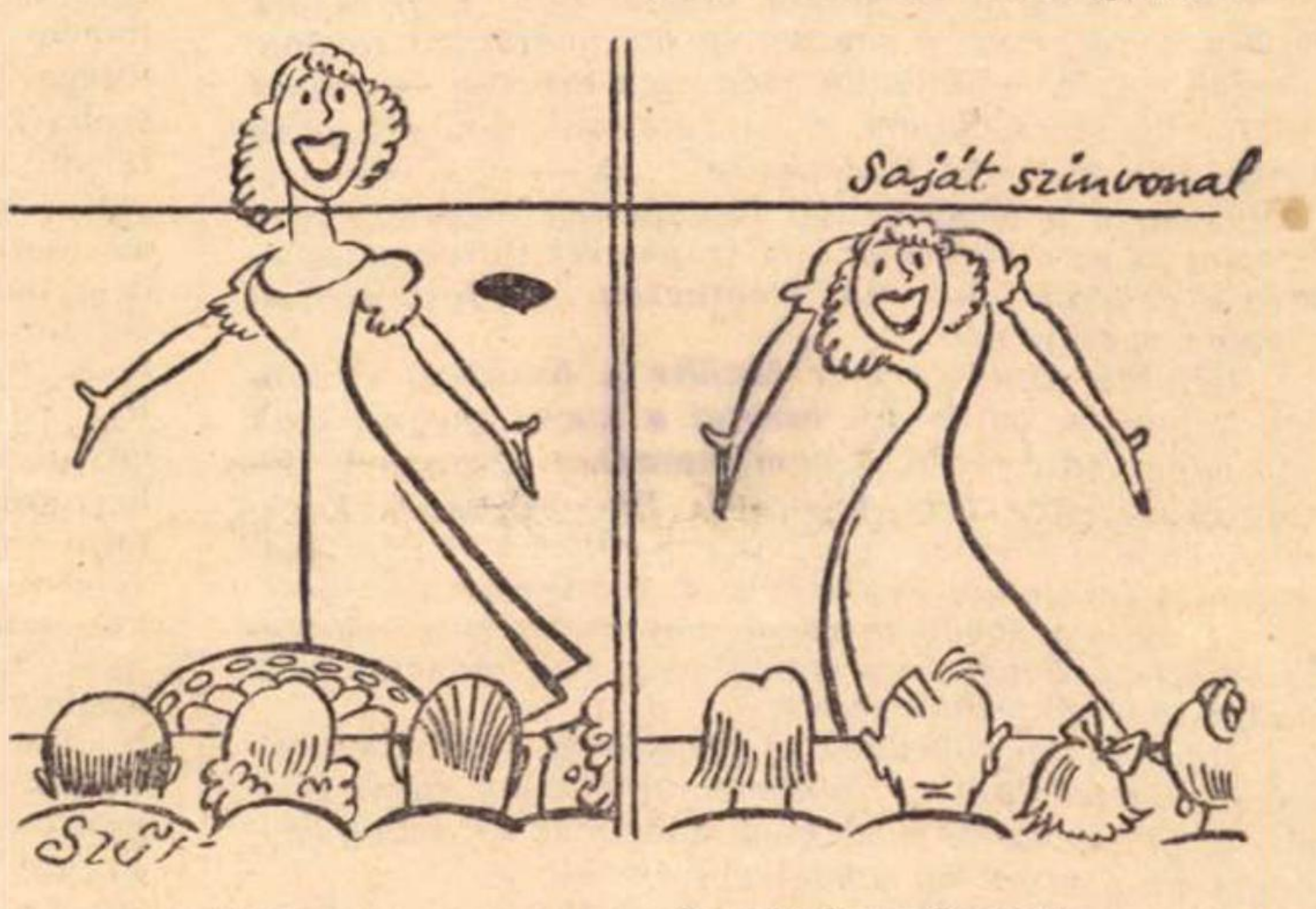

A színházban ... és a tarka műsorokban.

Kép szöveg nélkül

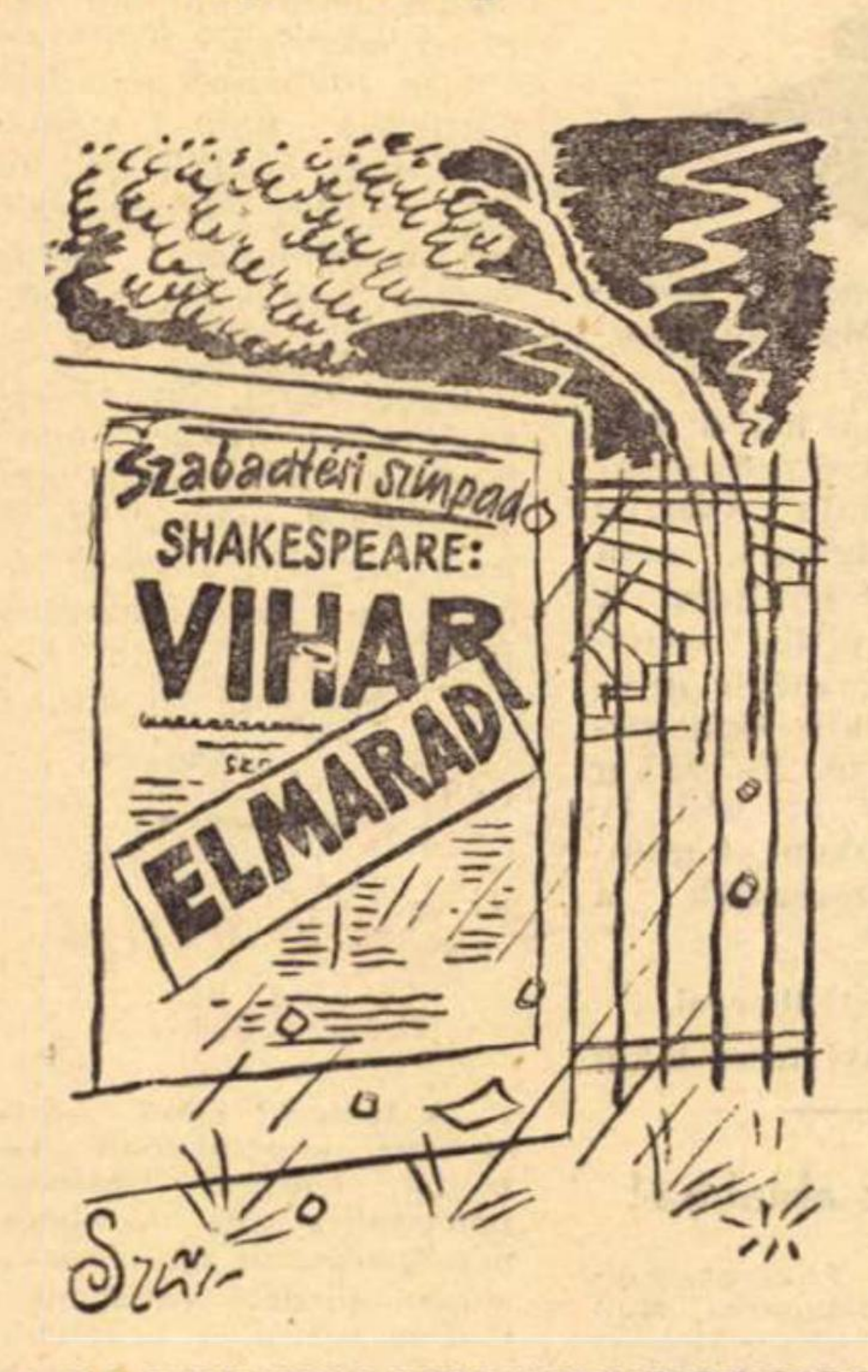

A technika százada

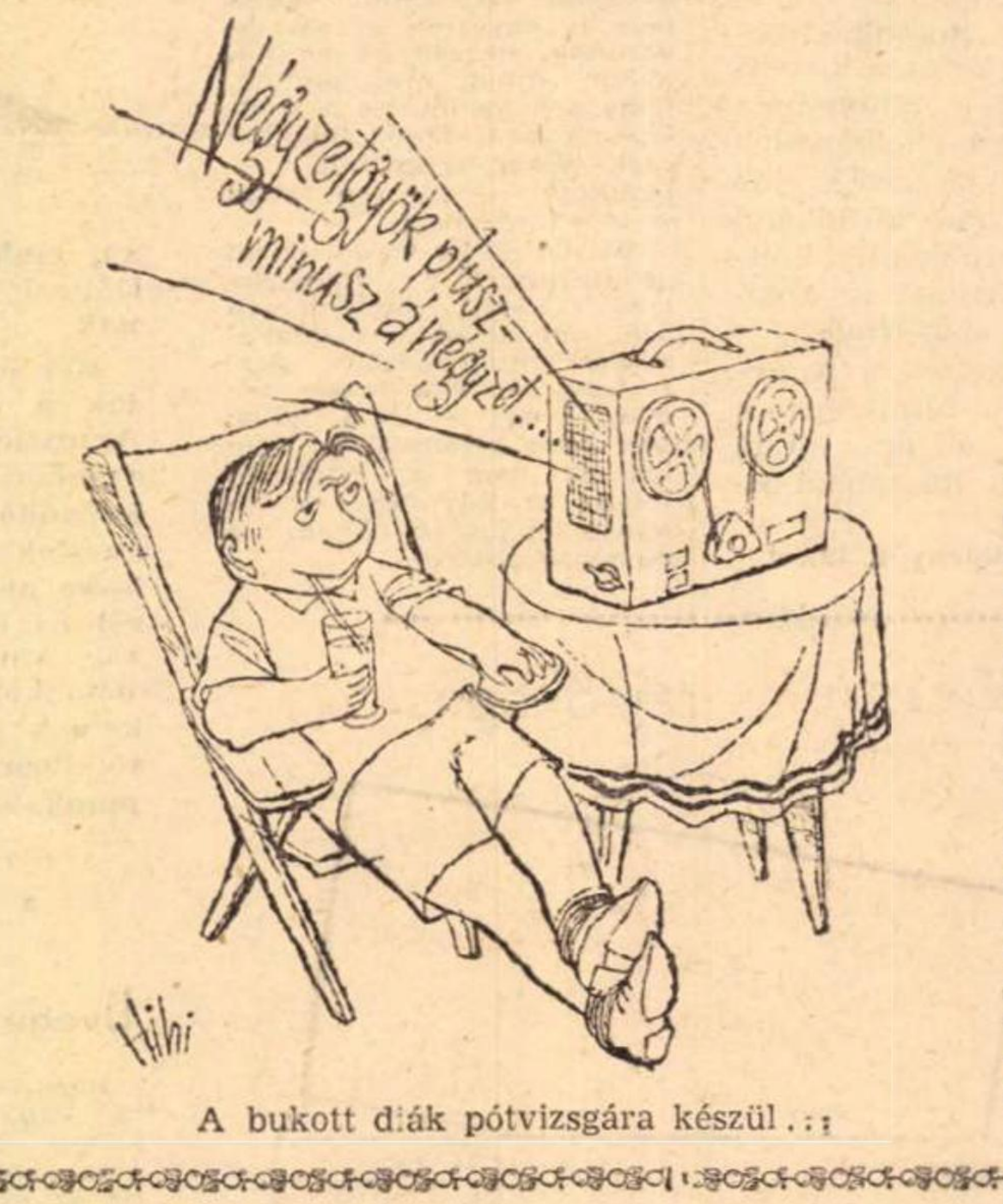

A bukott diák pótvizsgára készül...

Grigorij Plotkin: Fenékig tejfel

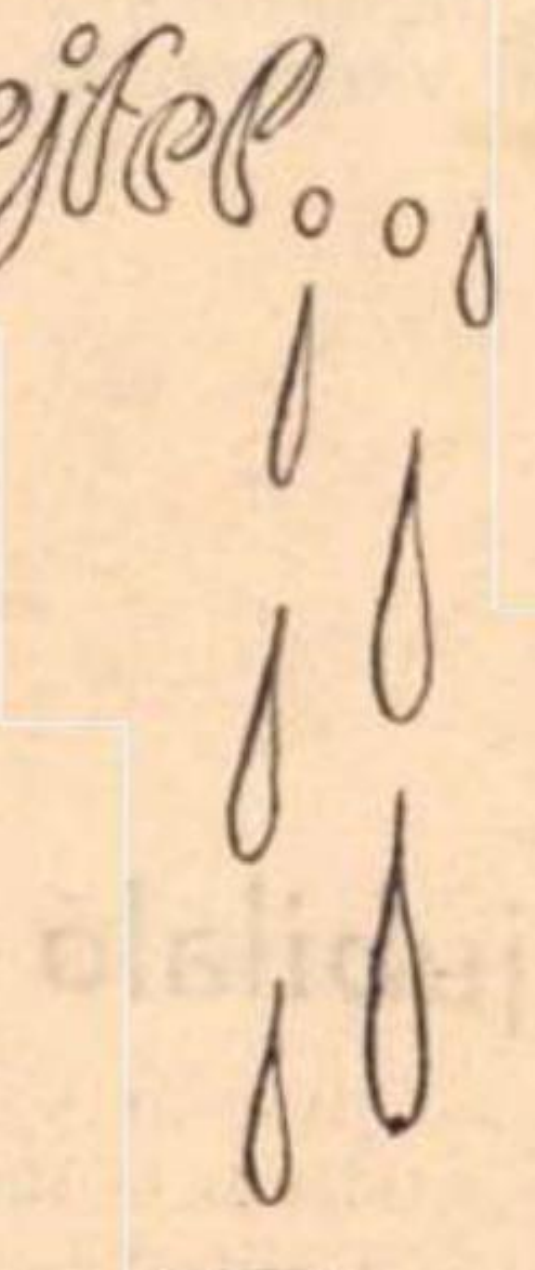

Az író befejezte a regényét,
amelyben arról sok-sok szó esett,
hogy a tej, sajt, joghurt és más effélék
az életünkben mily szükségesek.
Mért írt a tejről? Mért nem inkább másról
beszélnek a hosszú fejezetek?
Nos, hát, nemrég a tejgazdálkodásról
jelent meg egy cikk: ez ihlette meg.
És ezért lett az írásának tárgya
ilyen. Nagyon szerette a tejet!
Megírta: mily pompás dolog a trágya,
melyet produkálnak a tehenek.
...S valaki azt mondta, hogy a regényből
hiányzik a mély életismeret.
„A tejesasszony eljött minden reggel,
és ő adta hozzá a tippeket,
— válaszolt összehúzott szemöldökkel —
ő aztán ismeri az életet!"

(Fordította: Cs. Á.)

Reméljük az idén nem így lesz

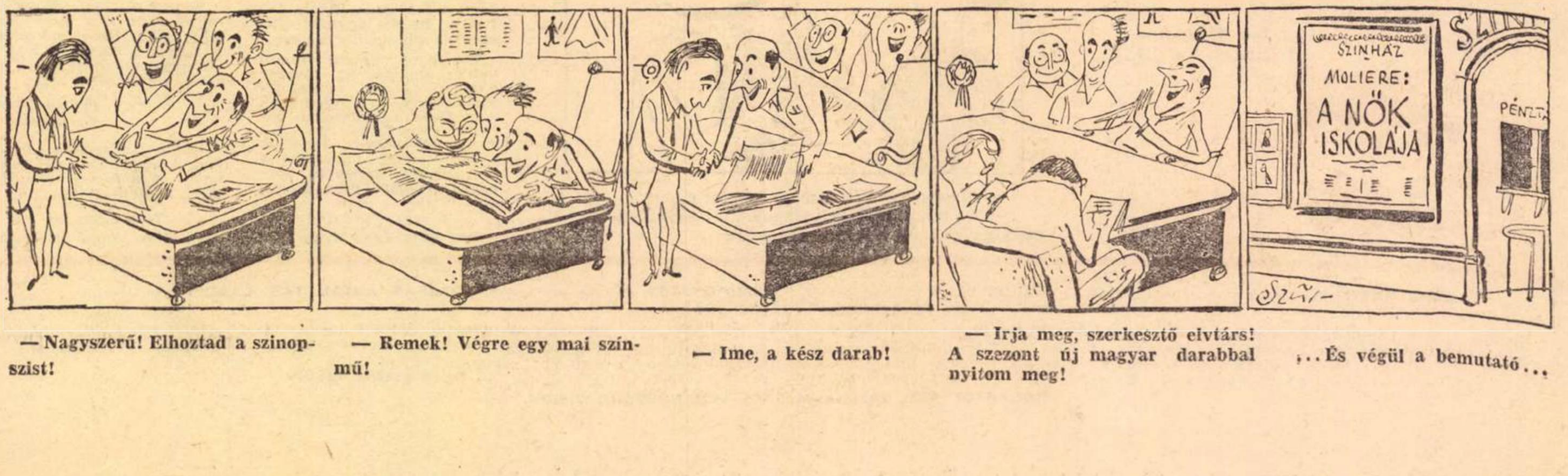

— Nagyszerű! Elhoztad a szinopszist!

— Remek! Végre egy mai színmű!

— Ime, a kész darab!

— Irja meg, szerkesztő elvtárs! A szezont új magyar darabbal nyitom meg!

...És végül a bemutató...

Le a bürokráciával!

Hová lett 470 kiló ló?

Fogatrészlegünk Zalaerdődön faanyagot hordott. Munka közben egyik lovunk szívbénulásban percek alatt kimúlt. A ló kondíciója jó közepes volt. Az előző havi mérlegelés szerint 490 kilogrammot nyomott. Az elhullást követő tíz órán belül a lovat az Állatifehérje TEV nagykanizsai telepére szállítottuk. A telepen a súlyt nem ismerték el, csak a darabértéket. Június 21-én az Állatifehérje TEV budapesti központja értesített bennünket, hogy 20 forintot utalnak át. A félreértések elkerülése végett pedig közli, hogy a ló súlya 20 kilogramm volt.

Vajon a fenti vállalat nagykanizsai telepe saját céljára rendszeresített mérleget használ? Vagy talán a kényelmetlen utazás közben fogyott le a szegény paripa ilyen vészesen? Nem tudjuk, de nagyon érdekelne bennünket, mert hitetlen emberek is vagyunk és emellett jogos pénzünket is szeretnénk megkapni.

Darabos Sándor
erdészetvezető, Sümeg

Egyszerű, de – költséges

Az alábbi „egyszerű" eset a Szénbányászati Minisztérium Ügyvitelegyszerűsítési Bizottságával történt meg, és kezdődött 1955. június 14-én, a reggeli órákban, Budapesten.

A bizottság tagjai egy miniszterhelyettesi utasítás értelmében a négy napra rendelkezésükre bocsátott gépkocsival elindultak Várpalotára — ügyvitelt egyszerűsíteni.

Ugyanaznap este a gépkocsivezető Várpalotán kijelentette, hogy a gazdasági hivatal csak egy napra adta a kocsit, ezért ő egy percig sem maradhat tovább. „Különben is, — toldotta meg még érveit, — nincs benzinem, nincs olajam, ezért vételezni mindenképpen vissza kell mennem Budapestre". És — visszament...

Másnap a gépkocsivezető Budapesten megszerezte a benzint és az olajat, utána visszaporzott Várpalotára és még a délelőtt folyamán jelentkezett az egyszerűsítési csoport vezetőjénél.

Délután azonban már közölte a bizottság vezetőjével, hogy a gazdasági hivatal a kocsit megint csak egy napra adta, ezért ő nem maradhat tovább. A bizottság vezetője erre telefonált Budapestre és követelte, hogy a kocsi az eredeti rendelkezés szerint maradjon Várpalotán. Eredmény: a kocsi maradhat.

A kocsi azonban mégsem maradt, mert a kocsivezető közölte, hogy nincs menetlevele és a menetlevélért visszaszáguldott Budapestre.

Harmadnap a vadonatúj menetlevéllel visszakocsikázott Várpalotára és örömmel közölte az egyszerűsítési bizottság vezetőjével, hogy most már két napig egyfolytában a bizottság rendelkezésére áll.

Az egyszerűsítés nagyobb dicsőségére a gépkocsi tehát kétszer tette meg feleslegesen a várpalotai utat, gyűjtötte fáradt kilométereket és feleslegesen hizlalta a legfrissebb bürokráciát.

B. E.

MENET LEVÉL

A jubiláló csőrepedés

A múlt év nyarán lakásomban csőrepedés történt. Azonnal jelentettem a Petőfi Sándor utcai házkezelőségen. Többszöri sürgetés után ez év elején kijöttek a szerelők, de néhány heti ott-tartózkodásuk sem változtatta meg a helyzetet. Ők ebben megnyugodva, eltávoztak, de a csőrepedés maradt. A lakás mind a mai napig tovább ázik.

Az egyéves beázás következtében az újonnan festett lakás vakolata lehullik, a konyhában a csempe alól állandóan szivárog a víz. Eznkívül a falak s a berendezés is fokozatosan romlik. A házkezelőségen többször sürgettem a csőrepedés kijavítását, eredménytelenül. A szűk kapacitásra hivatkoznak. Véleményem szerint annyira szűk kapacitásuk nem lehet, hogy egy csőrepedésnek okvetlenül meg kell érnie az egyéves jubileumot.

Bán Tivadarné
Párizsi u. 6/a. III. 2.

Levelek, rajzokban

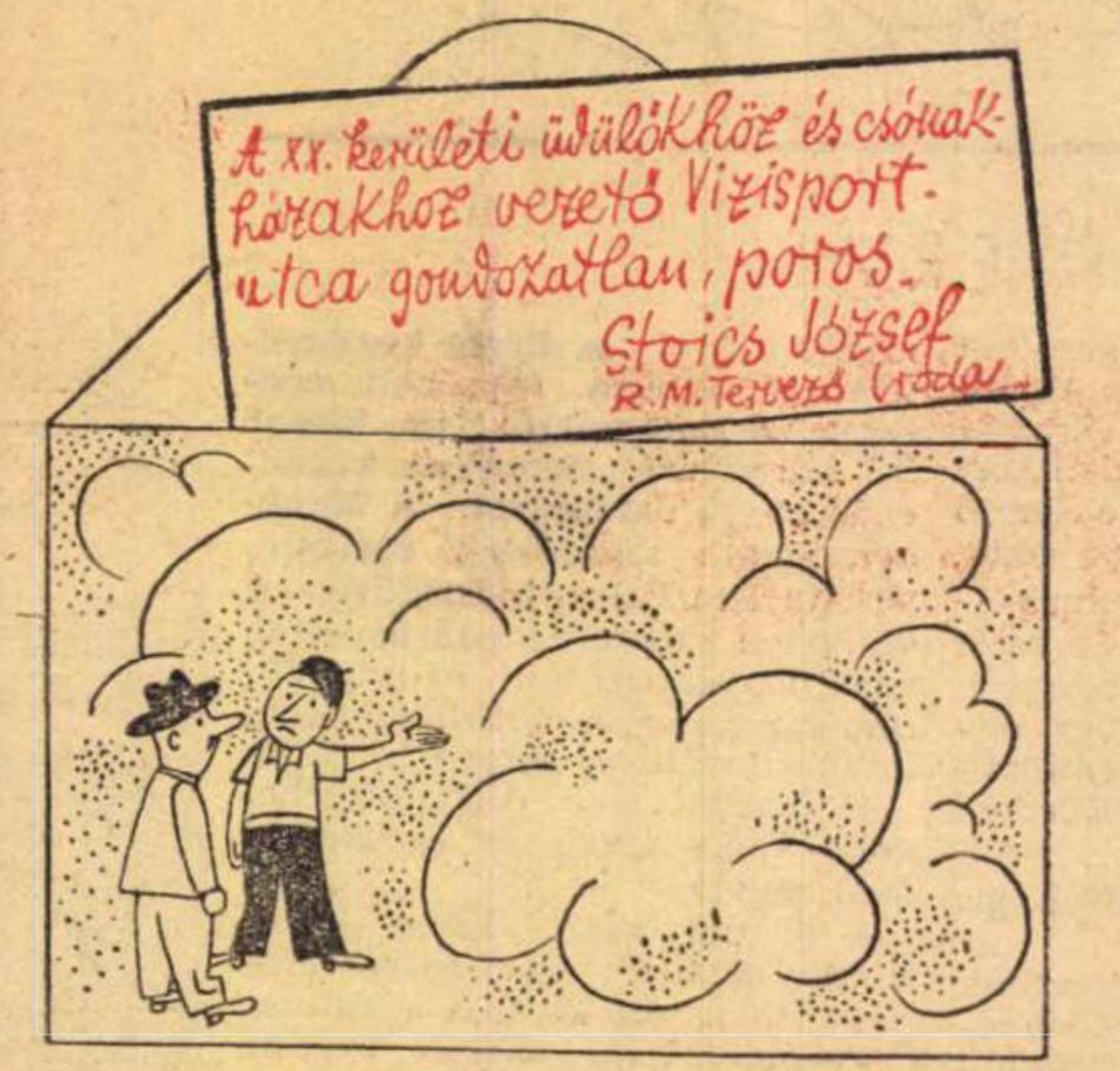
A XX. kerületi üdülőkhöz és csónakházakhoz vezető Vízisport-utca gondozatlan, poros.
Stoics József
R. M. Tervező Iroda

— Tessék mondani, merre van a Vízisport utca?
— Ez az kérem, csak nem látni a porfelhőtől!

Küzdelem a „gázolás" ellen

A Csepeli Papírgyár környékén állandóan penetráns gázszag terjeng. Megöli a fák leveleit, a virágokat és az emberek jókedvét is. Ugyanis a jókedv nevetéssel jár. Ilyen levegőben pedig kétszer is meggondolja az ember, amig nevetésre nyitja a száját.

A kellemetlen szag nemcsak a környék lakógyűlésein állandó téma, hanem a Papírgyár vezetősége előtt is gyakran szóba kerül. Öt éve szüntelenül küzdenek a „gázolás" ellen, ami ebben az esetben nem közlekedési balesetet, hanem a förtelmes gázszag terjesztését jelenti. Több újítást vezettek be, amivel enyhítették a kellemetlen szagot, de megszüntetni nem tudták. A rendszeres „gázolás" akkor szűnne meg, ha a gyár megkapná az úgynevezett Rosenblad-berendezést. Ezzel a berendezéssel minimálisra csökkenne a kellemetlen és káros kigőzölgés, de ezenkívül még körülbelül félmillió évenkénti költségmegtakarítást is eredményezne a gyárnak.

Az érdekeltek a Könnyűipari Minisztérium segítségét kérik: adjon „keretet" a Rosenblad-berendezésre.

A környék lakói

VOKÁNYI ügyintézés

Várnai József MÁV előmunkás vokányi olvasónknak június 2-án a villányi járási tanács pénzügyi osztálya letiltási rendelvényt küldött, amely szerint „megváltási adóhátralék" címén be kell fizetnie 14[illegible]6 forintot.

Várnait nagyon meglepte a letiltás. Fogalma sem volt, miért kell fizetnie. Érdeklődött a pénzügyi osztályon, de ott sem tudtak választ adni. Azt felelték neki, hogy bizonyára valamilyen ingóságot kaphatott, amelyről a községi tanács bővebb felvilágosítást adhat. Furcsa ingóság lehet az, — gondolta — amelyet állítólag megkapott és amely után fizetni kell, csak éppen nem tud róla. Persze átment a községi tanácshoz. Itt sem adtak felvilágosítást, mert — ahogy mondták — a padláson fel kellene kutatni az iratokat és az egy napig is eltartana. Kijelentették, hogy ha már kiküldték a figyelmeztetést, — akkor fizetni kell! Még akkor is, ha a padláson kell kibányászni a fizetés okát. Elkeseredésében felajánlotta, hogy szívesen felmegy a padlásra és segít keresgélni. Ebbe bele is egyeztek és azt javasolták, nézzen be hétfőn, akkor majd megmondják, hogy sor kerülhet-e a padláskutatásra. Erről azonban csak akkor lehet szó, — mondták — ha nem akad más „elintéznivaló".

Várnai ügye vajon nem „elintéznivaló"? Nagycsaládú, rokkant emberről van szó, aki egyébként sztahanovista munkavezető. Szeretném, — írja levele végén Várnai — ha a jövőben nem bizonytalan időben és nem a padláson folyna az ügyintézés a vokányi tanácsnál, hanem a dolgozószobában.

Levelek, rajzokban

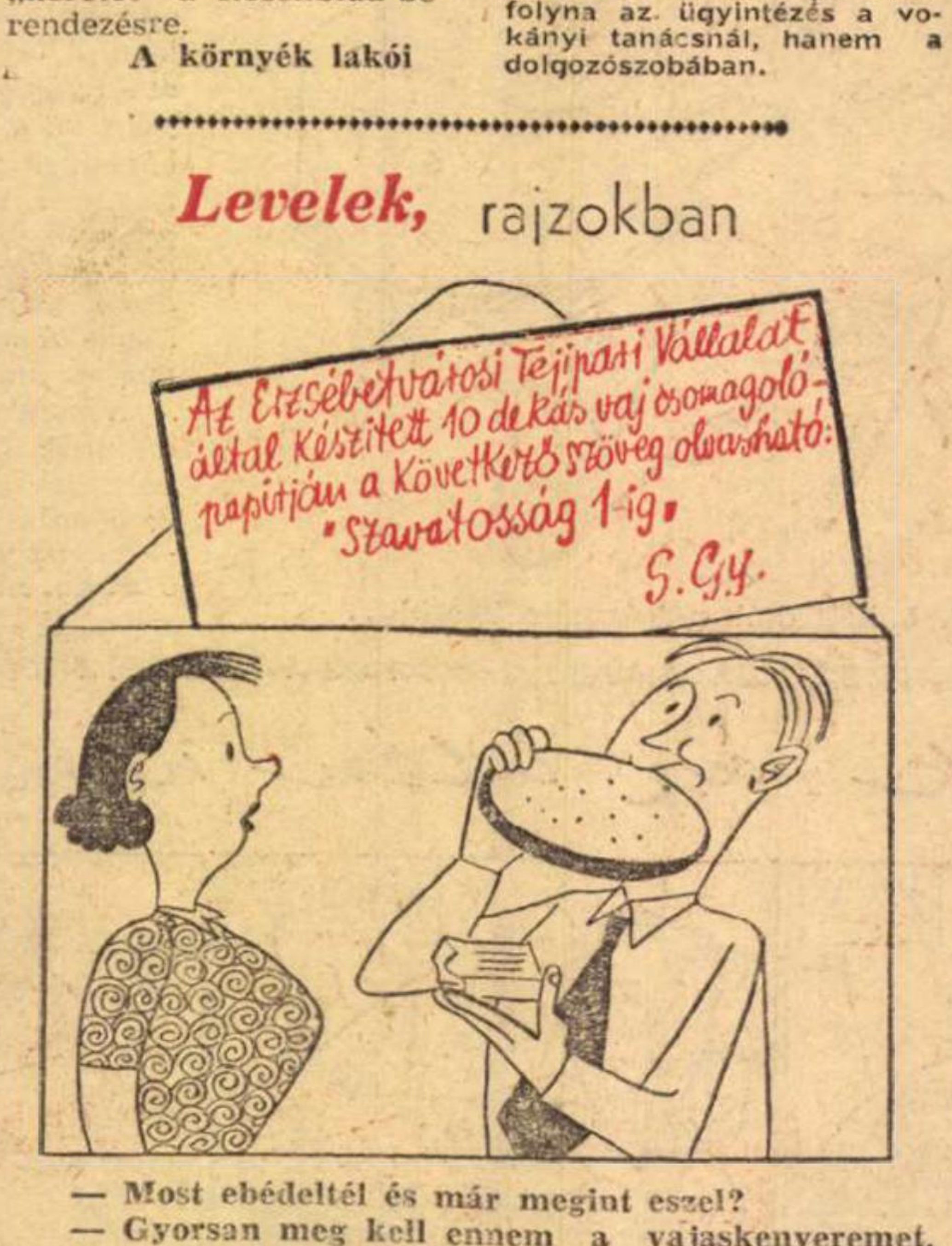
Az Erzsébetvárosi Tejipari Vállalat által készített 10 dekás vaj csomagolópapírján a következő szöveg olvasható:
„Szavatosság 1-ig."
S. Gy.

— Most ebédeltél és már megint eszel?
— Gyorsan meg kell ennem a vajaskenyeremet, mert egyre lejár a szavatossági idő.

Kint vagyunk a vízből...

Július 4-én, hétfőn, munka után kimentem a Palatinus-strandra: a pénztárnál közölték, hogy az uszoda 8 óráig van nyitva. Úsztam, napoztam, végül hét óra felé a melegvízű gyógymedencébe mentem, hogy pontot tegyek a strandolás után. Nagy volt a meglepetésem, amikor hét óra után elkezdték leengedni alólunk a vizet, s negyednyolc felé már a mellettem ülő pocakos bácsi félig „kint volt a vízből".

Nem szabad belenyugodnunk a kabinosok és a fürdő dolgozóinak önkényeskedésébe, akik azért, hogy valamivel előbb érjenek haza, megrövidítsék dolgozótársaik pihenését és szórakozását.

Kertész Károly
Bp., VIII., Üllői út 121.

Egy házfelelős panaszolja...

A VII. kerületi Thököly út 8 szám alatti házban még márciusban villanyszerelők jártak és kivésték a falakat. Az udvart ellepő törmeléket még máig sem hordták el. A törmelékrakás tetején kihajtott a fű: már kaszálni lehet. Ha a KIK nem hordatja el sürgősen a törmeléket, a ház lakói nagyot gondolnak és háztáji gazdaságot létesítenek a termékennyé vált törmelékdombon.

A Thököly út 14. szám alatti házat tatarozzák s az állványok a járda jórészét elfoglalják. Ami kis hely még marad, azt egy Zöldség-Gyümölcs KÖZÉRT ládákból összeállított pultja foglalja el. A járókelők csak nagynehezen tudnak átverekedni a ház előtti akadályok között, ezért leginkább a kocsiúton bonyolódik le a gyalogos közlekedés. Ez pedig nem biztonságos. Helyes lenne, ha a tanács intézkedne, mielőtt komoly baleset történik.

Gellért Tibor házfelelős
VII., Thököly u. 8.

Sötét a mi utcánk

Ceglédbercel minden házában és utcájában ég a villany. Van azonban egy utca a községben, amelyikkel mostohán bántak a szerelők: ez a Zrinyi utca. Itt is bevezették a lakásokba a villanyt, a villanyoszlopok is fel vannak állítva, csak éppen a közvilágítási huzalok hiányoznak.

Két év óta hiába kérjük a Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalat nagykőrösi telepét, nem hajlandó felszereltetni a huzalokat, pedig mindössze néhány méter drótról és egy kis jóakaratról van szó. És akkor nem kellene az utca lakóinak esténként koromsötétben hazatérniök a munkából.

Ceglédbercel,
a Zrinyi utca lakói

Üveget az ablakba!

Házunkat a Fővárosi Építő Vállalat tatarozza. Múlt hónap 2-án kicserélték az ablakokat a lakásunkban, de az új ablakot nem üvegezték be. Néhány napig türelemmel vártunk, mivel azonban szeles idők voltak, kértük, hogy üvegezzék már be az ablakokat. Azt felelték: nincs üveg. Azóta telnek a hetek egymás után és még mindig nincs üveg.

Férjemmel együtt mindketten dolgozunk, sokszor éjjel is, és ha reggel jövünk haza a munkából, nem tudunk nyugodtan pihenni, mert minden zaj, lárma behallatszik. Emellett ujjnyi vastag mindenfelé a por, piszok. Tegyenek sürgősen üveget az ablakunkba!

Tancsa Sándorné
Bp., XIII., Papp K. u. 12

Kevermesi bosszúságok

A kevermesi dolgozókat autóbusz szállítja a lőkösházi állomásra. Ez a járat reggel és délután közlekedik. Furcsasága az, hogy reggelente, amikor legtöbb az utas, kisebb méretű busz jár, dugig tömve, délután viszont, mikor feleannyi utas sincsen, már egy nagyméretű autóbusz viszi az utasokat. Milyen észszerűséget talál ebben a békéscsabai MÁVAUT?...

Vajon mit szólna ahhoz egy fővárosi autóbuszutas, ha a kalauz nyugtát kérne a jegy átadásáról? Azt hinné, viccről van szó! Kevermesen azonban nem ismerik a tréfát: amelyik autóbuszutasnak szüksége van a menetjegyre, — hogy munkahelyén elszámolhasson vele —, az a legnagyobb tumultusban is kénytelen nyugtát írni a kalauz részére, amelyben igazolja, hogy a jegyet nem adta át a leszállásnál.

Így bosszantja a MÁVAUT a kevermesi autóbuszutasokat.

Mi lesz a tükörrel?

Április 2-án a Kaposvári Bútorértékesítő Vállalatnál vásároltam egy hálószobabútort. A bútor kibontása közben derült ki, hogy a toalett-tükör középső szárnya törött. A kaposvári üzlet jegyzőkönyvet készített és a törött tükröt hálapjával együtt visszaküldte a budapesti központnak. Azóta három hónap telt el. A kaposvári üzlet vezetője többszöri levélbeli sürgetése után személyesen is érdeklődött, de még körülbelül sem tudták megmondani, hogy mikor lesz meg a tükröm.

Úgylátszik, ha eltörik egy tükör, akkor nemcsak a házasságra kell hét évig várni, hanem arra az új tükörre is, amit a Bútorértékesítő készít.

PÓCZA JÁNOSNÉ
Kaposvár

Ludas Matyi elintézte...

„A távirat" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy az ismétlődő panaszokra való tekintettel, már korábban felkértük az Állami Hirdető Vállalatot a távirat hátlapján közölt hirdetés szövegének megváltoztatására.

Benkő József
Közl. és Postaügyi Min.
szakoszt. vez. h.

Kedves Ludas! Motorkerékpáromat már nem kell tolni. Alig, hogy megjelent a lapban a rajzos bírálat, a vizsgapapírt megkaptam és azóta vígan motorozok.

Molich Tibor
Kozármisleny

Köszönöm segítségedet! A Patyolatnál eltűnt nadrágom ügye kedvezően elintéződött. Kártérítést kaptam.

Tézsla Sándor
Bp., XIV., Angol u. 31/b.

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál.
Budapest, V., József nádor tér 1 távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.